

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2018 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Domańska

Protokolant: Aleksandra Adamska, Emilia Tłaga, Patrycja Michałowska, Sylwia Nowicka, Daniel Wiśniewski, Urszula Karasewicz

przy udziale prokuratora Tomasza Szredzkiego, Anny Zalewskiej, Artura Rekuć

i przy udziale osk.posiłkowego Z. K. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 6 i 20 lutego, 2 marca, 12 kwietnia, 7 czerwca, 6 lipca, 12 i 19 września, 9 i 24 października, 20 listopada i 18 grudnia 2017 roku oraz 17 i 29 stycznia, 12 lutego 2018 roku

sprawy:

R. J. (1), syna P. i S. z domu J., urodzonego (...) w T.;

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 grudnia 2011 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu przez J. B. (1) umową z dnia 22.12.2011 r. o przechowaniu środków pieniężnych pieniądze w kwocie (...) zł należące do J. B. (1) i przechowywane na prowadzonym przez (...) rachunku nr (...) należącym do „Kancelarii Radcy Prawnego R. J. (1)” (...)-(...) W. ul. (...) w ten sposób, że w dniu 23.12.2011 r. powyższą kwotę w całości z rachunku wypłacił przelewając kwotę (...) zł na rachunek bankowy należący do (...) sp. z o.o. oraz kwotę (...) zł na rachunek bankowy należący do (...) sp. z o.o. oraz wypłacając gotówkę w kwocie (...) zł, **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.;**

I. w dniu 02 kwietnia 2013 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu przez M. F. (1) umową z dnia 28.06.2012 r. o przechowaniu środków pieniężnych pieniądze w kwocie 20.000 zł należące do M. F. (1) w ten sposób, że nie zwrócił ich pokrzywdzonej, pomimo iż w złożonym oświadczeniu z dnia 24.01.2013 r. zobowiązał się je do dnia 01.04.2013 r. przenieść na rachunek bankowy pokrzywdzonej, **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.;**

II. w dniu 12 lipca 2013 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu przez A. B. i K. B. przedwstępną umowę sprzedaży z dnia 08.05.2013 r. Rep. A nr (...) nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. (...) ha położonej w m. Ż. pieniądze w kwocie (...) zł w ten sposób, że sprzedaniu teje nieruchomości innej osobie w dniu 11.07.2013 r. nie zwrócił ich pokrzywdzonym, **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.,**

III. w dniu 23 sierpnia 2013 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu przez A. B. i K. B. przedwstępną umowę sprzedaży z dnia 08.05.2013 r. Rep. A nr (...) nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. (...) ha położonej w m. Ż. pieniądze w kwocie (...) zł w ten sposób, że sprzedaniu teje nieruchomości innej osobie w dniu 22.08.2013 r. nie zwrócił ich pokrzywdzonym, **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.;**

IV. w dniu 27 sierpnia 2013 r. w W. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Z. i M. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł w ten sposób, że wpierw wprowadził ich w błąd co do tego, iż podejmie działania zmierzające do uregulowania ich zadłużenia wobec J. O. (1) oraz znalezienia osoby chętnej do zamiany się mieszkaniami z pokrzywdzonymi i przeprowadzi wszelkie czynności prawne w tym kierunku, a następnie w Kancelarii Notarialnej P. K. w trakcie udzielania mu przez pokrzywdzonych pełnomocnictwa Rep. A nr

(...) datowanego na dzień 26 sierpnia 2013 r. do dokonania tych czynności wprowadził ich w błąd co do jego treści, ukrywając przed nimi, iż faktycznie udzielili mu pełnomocnictwa do sprzedaży będącej ich własnością mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W., a następnie jeszcze tego samego dnia nie mając faktycznie zgody na sprzedaż tej nieruchomości wykorzystując tak wyłudzone pełnomocnictwo sprzedał za kwotę (...) zł M. P. powyższe mieszkanie zawierając w Kancelarii Notarialnej P. K. umowę sprzedaży Rep. A (...), w wyniku czego wyłudził kwotę (...) zł na szkodę Z. i M. K. (1), przy czym stanowi to mienie znacznej wartości, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;**

V. w dniu 02 listopada 2013 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu przez M. B. umową z dnia 11.07.2013 r. o przechowaniu środków pieniężnych pieniądze w kwocie 170.500 zł należące do M. S. w ten sposób, że nie zwrócił ich pokrzywdzonej M. S. pomimo wezwania go w dniu 29.10.2013 r. do ich zwrotu w terminie trzech dni, **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.;**

VI. w dniu 17 grudnia 2013 r. w W. woj. (...) przywłaszczył powierzone mu w dniach 07.09.2011 r., 28.03.2012 r., 12.07.2012 r. oraz 29.12.2012 r. przez M. W. (1) jako zaliczka na zakup mieszkania dla pokrzywdzonej środki pieniężne w kwocie (...) zł w ten sposób, że nie zwrócił ich pokrzywdzonej M. W. (1) pomimo iż osobiście zobowiązał się do tego w dniu 02.12.2013 r. w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16.12.2013 r., **tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.**

orzeka

I. uznaje R. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w **punkcie I** aktu oskarżenia, precyzując że dopuścił się go w okresie do dnia 6 lutego 2013 roku, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. i za ten czyn go skazuje oraz na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

I. uznaje R. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w **punkcie II** aktu oskarżenia, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. i za ten czyn go skazuje oraz na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynów zarzucanych R. J. (1) w **punkcie III i IV** aktu oskarżenia, uznaje go za winnego tego, że w okresie od 12 lipca do 23 sierpnia 2013 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczył powierzone mu przez A. B. i K. B. zgodnie z przedwstępną umową sprzedaży z dnia 08 roku 2013 r. Rep. A nr (...) pieniądze w łącznej kwocie (...) złotych, w ten sposób że:

- w dniu 12 lipca 2013 roku przywłaszczył pieniądze w kwocie (...) złotych powierzone mu przez A. B. i K. B. przedwstępną umową sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. (...) ha położonej w m. Ż. w ten sposób, że sprzedaniu tej nieruchomości innej osobie w dniu 11 lipca 2013 r. nie zwrócił ich pokrzywdzonym,

- w dniu 23 sierpnia 2013 roku przywłaszczył pieniądze w kwocie (...) złotych powierzone mu przez A. B. i K. B. przedwstępną umową sprzedaży nieruchomości stanowiącej działkę gruntu nr (...) o pow. (...) ha położonej w m. Ż. w ten sposób, że po sprzedaniu tej nieruchomości innej osobie w dniu 22 sierpnia 2013 r. nie zwrócił ich pokrzywdzonym,

tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. w ramach opisu czynu zarzucanego R. J. (1) w **punkcie V** aktu oskarżenia, uznaje go za winnego tego, że w okresie od 27 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2014 roku W. przywłaszczył powierzone mu jako pełnomocnikowi Z. i M. K. (1) pieniądze w kwocie (...) złotych, uzyskane z tytułu zawartej przez niego jako pełnomocnika Z. i M. K. (1) w Kancelarii Notarialnej P. K. umowy sprzedaży Rep. A (...) tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

IV. uznaje R. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w **punkcie VI** aktu oskarżenia, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. i za ten czyn go skazuje, a na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V. uznaje R. J. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w **punkcie VII** aktu oskarżenia, dodatkowo precyzując że dopuścił się go w okresie od dnia 2 grudnia 2013 roku, tj. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. i za ten czyn go skazuje oraz na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec R. J. (1) w punkcie I – VI wyroku i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. tj. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu R. J. (1) w punkcie VI wyroku, zasądza od oskarżonego R. J. (1) na rzecz M. W. (1) kwotę 59 250 (pięćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt) zł, tytułem naprawienia szkody;

VIII. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzeka zakaz wykonywania przez R. J. (1) zawodu radcy prawnego przez okres 8 (ośmiu) lat;

IX. zasądza od R. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1136,51 zł (tysiąc sto trzydzieści sześć złotych i pięćdziesiąt jeden grosz) tytułem kosztów postępowania, w tym 400 (czteryście) zł tytułem opłaty.

XII K 189/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy na podstawie całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

Odnosnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie I wyroku:

R. J. (1) jako (...) zawodowo współpracował z J. B. (1), któremu pod koniec 2011 roku zaoferował nabycie od D. Ś. lokalu znajdującego przy ul. (...) w W.. Spółdzielcze lokatorskie prawo do tego lokalu mieszkalnego przysługiwało zmarłym G. D. i F. D., zamieszkiwała w nim i była zameldowana D. Ś.. Oskarżony zadeklarował J. B. (2), że osobiście zajmie się stanem prawnym lokalu. J. B. (1) przystał na propozycję nabycia lokalu i w dniu 22 grudnia 2011 roku pomiędzy nim a D. Ś. zawarta została w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) sporządzonego przez żonę oskarżonego, (...) J. J. (1), umowa przedwstępna sprzedaży wraz pełnomocnictwem. Jak wynika z treści umowy, D. Ś. oświadczyła, że jest osobą wyłącznie uprawnioną do wkładu mieszkaniowego wpłaconego do Spółdzielni na poczet spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. D. Ś. zobowiązała się sprzedać J. B. (2) prawa do lokalu mieszkalnego, w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy przekształcenia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego w spółdzielcze własnościowe prawo – nie później niż 31 grudnia 2012 roku, za cenę (...) złotych. Tego samego dnia, tj. 22 grudnia 2011 roku, w związku z zawarciem umowy przedwstępnej sprzedaży między D. Ś. a J. B. (1), została zawarta pomiędzy R. J. (1) a J. B. (1) umowa przechowania środków pieniężnych, zgodnie z którą J. B. (1) złożył na przechowanie oskarżonemu kwotę (...) złotych, która miała zostać wpłacona jako depozyt na rachunek bankowy Kancelarii Radcy Prawnego R. J. (1). W umowie zostało wskazane, że przekazana na przechowanie kwota może zostać spożytkowana przez oskarżonego w sposób zgodny z umową przedwstepną sprzedaży, tj. poprzez rozporządzenie tą kwotą jednorazowo lub w częściach na rzecz D. Ś., za jej pokwitowaniem złożonym w formie pisemnej z podpisem poświadczonym notarialnie. W umowie określono także, że jeżeli J. B. (1) nie nabeździe spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego do dnia 31 grudnia 2012 roku, oskarżony jest zobowiązany do przekazania na rzecz J. B. (1) cała zdeponowana kwota – niezależnie od ew. płatności dokonywanych zgodnie z umową – wraz z ustalonymi w umowie odsetkami. J. B. (1) wpłacił kwotę (...) zł na rachunek bankowy nr (...) należący do Kancelarii Radcy Prawnego R. J. (1) ul. (...), (...)-(…) W.. W dniu 23 grudnia 2011 roku R. J. (1) wypłacił w całości kwotę (...) zł: kwotę (...) zł przelał na rachunek bankowy,

którym dysponował oskarżony, należący do (...) Sp. z o.o., kwotę (...) zł na rachunek bankowy, którym dysponował oskarżony, (...) Sp. z o.o. (jej pełnomocnikiem był oskarżony), a kwotę w wysokości (...) zł wypłacił w gotówce. Po ok. pół roku, J. B. (1) skontaktował się z R. J. (1) i dowiedział się o problemach z odzyskaniem lokalu. Zażądał wówczas zwrotu depozytu, na co oskarżony oświadczył, iż nie jest w stanie oddać pieniędzy ze względu na kłopoty finansowe, nie przedstawił także nigdy pokwitowań świadczących o przekazaniu D. Ś. jakiegokolwiek kwoty, zgodnie z zawartą umową. J. B. (1) skierował do oskarżonego w dniu 8 stycznia 2013 roku wezwanie do zwrotu depozytu, a w dniu 23 stycznia 2013 roku wezwanie do zwrotu depozytu z odsetkami, jednakże oskarżony nie wykonał wezwań. W dniu 26 marca 2013 roku pomiędzy J. B. (1) a R. J. (1) została zawarta ugoda przed Okręgową Izbą Radców Prawnych w Z. dotycząca zwrotu przedmiotowej kwoty, której ustalenia w dniu 29 marca 2013 roku zostały potwierdzone aktem notarialnym – oświadczeniem o poddaniu się egzekucji, sporządzonym przed notariuszem A. K. w W. – Rep. A Nr (...). W dniu 25 kwietnia 2013 roku oraz 17 maja 2013 roku, J. B. (1) otrzymał z rachunku należącego do M. B., współpracownicy oskarżonego, łącznie kwotę (...) zł, co jak wynika z zeznań świadka J. B. (1), wyczerpuje wszystkie roszczenia wobec R. J. (1).

Odnosnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie II wyroku:

w dniu 28 czerwca 2012 roku pomiędzy R. J. (1) a M. F. (1) została podpisana umowa zlecenia obsługi prawnej. Na jej mocy R. J. (1) zobowiązał się do dokonania wszelkich czynności faktycznych i prawnych zmierzających do nabycia przez M. F. (1) lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w W., znajdującego się w zasobach mieszkaniowych (...) W.. W związku z powyższą umową została sporządzona umowa przechowania środków pieniężnych w kwocie (...) zł, przekazanej przez M. F. (1) oskarżonemu, jako (...) w celu wykorzystania przy dokonywaniu czynności faktycznych i prawnych umożliwiających M. F. (1) nabycia na swoją rzecz prawa odrębnej własności lokalu nr (...) przy ul. (...) w W., zgodnie z umową zlecenia obsługi prawnej. Aktem notarialnym z dnia 2 lipca 2012 roku, R. J. (1) oświadczył, że w przypadku odstąpienia przez M. F. (1) od umowy zlecenia obsługi prawnej z dnia 28 czerwca 2012 roku, zgodnie z zawartymi w niej zapisami, zdeponowana przez nią u oskarżonego kwota podlega natychmiastowemu zwrotowi przez oskarżonego, a jeśli to nie nastąpi – oskarżony poddaje się egzekucji do wysokości zdeponowanej kwoty. W ustalonym terminie do dnia 31 października 2012 roku, R. J. (1) nie wywiązał się z formalności związanych z wykonaniem umowy zlecenia obsługi prawnej, co skutkowało niemożnością nabycia przedmiotowego lokalu mieszkalnego i w zamian za możliwość nabycia lokalu mieszkalnego nr (...) przy ulicy (...) w W., zaproponował wówczas M. F. (1) nabycie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. od M. C., na co pokrzywdzona przystała. R. J. (1) chciał w związku z tym uzyskać od M. F. (1) oświadczenie, iż rozliczył się z nią z przechowywanych u niego pieniędzy w kwocie (...) zł, ale M. F. (1) odmówiła i w dniu 12 listopada 2012 roku formalnie odstąpiła od umowy zlecenia obsługi prawnej i zwróciła się o zwrot w terminie 7 dni powierzonej oskarżonemu kwoty (...) złotych. R. J. (1) zwrócił z powierzonej mu kwoty (...) złotych, w dwóch ratach – przelewem z 26 listopada 2012 roku kwotę (...) złotych oraz przelewem z 30 listopada 2012 roku kwotę 30 000 złotych i zaproponował dalsze rozliczenie, powiązane z zawarciem przez M. F. (1) umowy sprzedaży z M. C. – oskarżony zaproponował, aby niezwrócona przez niego kwota (...) złotych stanowiła zaliczkę. W dniu 14 grudnia 2012 roku pomiędzy M. C. a M. F. (1) została podpisana przedwstępna umowa sprzedaży mieszkania - akt notarialny Rep. A Nr (...) z ustalonym terminem zawarcia umowy ostatecznej do dnia 25 stycznia 2013 roku, na kwotę (...) zł. M. F. (1) przekazała M. C. kwotę (...) zł. W związku z zawarciem umowy przedwstępnej z osobą wskazaną przez oskarżonego oraz na skutek ustalenia, że oskarżony przekaże kwotę (...) złotych tytułem zaliczki na poczet zakupu mieszkania, M. F. (1) w dniu 14 grudnia 2012 roku warunkowo potwierdziła rozliczenie niezwróconej przez R. J. (1) kwoty (...) zł, pod warunkiem wykonania postanowień przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 14 grudnia 2012 roku i zawarcia umowy sprzedaży. W przeciwnym razie R. J. (1) był zobowiązany do zwrotu pieniędzy na rachunek bankowy pokrzywdzonej do dnia 1 lutego 2013 roku. W dniu 24 stycznia 2013 roku ze względu na niedotrzymanie terminu przez R. J. (1), doszło do zmiany przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 14 grudnia 2012 roku, poprzez zmianę terminu zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży do dnia 20 marca 2013 roku - akt notarialny Rep. A Nr (...). Wraz ze zmianą zostało sporządzone nowe oświadczenie warunkowego rozliczenia przez oskarżonego kwoty (...) złotych, w którym wskazany został, na wypadek nie zawarcia umowy sprzedaży, termin zwrotu powierzonej kwoty na rachunek bankowy pokrzywdzonej do dnia 1 kwietnia 2013 roku. Umowa ostatecznie nie została zawarta, bo zawarcie umowy przez M. C. wiązało się z realizacją przez oskarżonego obietnicy znalezienia dla niej innego mieszkania, w którym mogłaby zamieszkać po

sprzedaży swego mieszkania – co nie nastąpiło w sposób satysfakcjonujący M. C., która czuła się wprowadzana w błąd działaniami oskarżonego (współwłaścicielką mieszkania nabytego przez nią miała być M. B., a pieniądze z tytułu sprzedaży mieszkania miały zostać przekazane na rachunek obcej osoby – co początkowo przeoczyła podpisując akty notarialne przygotowane z udziałem oskarżonego, przekazującego notariuszowi informacje do aktów). W dniu 29 marca 2013 roku, R. J. (1) zwrócił M. F. (1) kwotę (...) złotych i zobowiązał się do zwrotu pozostałej sumy, co jednak nie nastąpiło. W dniu 26 kwietnia 2013 roku została nadana klauzula wykonalności aktowi notarialnemu - Rep. A Nr (...) - kwota (...) zł nie została zwrócona M. F. (2) z uwagi na niewypłacalność R. J. (1), w dniu 22 lipca 2014 roku zostało umorzone postępowanie egzekucyjne z wniosku M. F. (1) - przeciwko oskarżonemu z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Odnosnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie III wyroku.

w dniu 8 maja 2013 roku pomiędzy R. J. (1), jako pełnomocnikiem J. J. (1) a A. i K. B. w Kancelarii Notarialnej A. K. w W., została sporządzona w formie aktu notarialnego przedwstępna umowa sprzedaży działek nr (...) w Ż. – akt notarialny Rep. A Nr (...). Cena za obie nieruchomości wynosiła (...) zł i zgodnie z dołączonym do akt oświadczeniem została w gotówce w całości przekazana R. J. (1). W akcie notarialnym zostało również udzielone pełnomocnictwo dla A. B. do przeniesienia własności nieruchomości bez udziału sprzedającego. Zgodnie z postanowieniami umowy, do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży miało dojść do dnia 8 sierpnia 2013 roku. W dniu 11 lipca 2013 roku R. J. (1), jako pełnomocnik J. J. (1) zawarł z P. P. (2), pełnomocnikiem J. T., umowę sprzedaży (rep. A (...)) działki nr (...) w Ż., będącej przedmiotem przedwstępnej umowy sprzedaży zawartej w dniu 8 maja 2013 roku pomiędzy oskarżonym, jako pełnomocnikiem J. J. (1) a A. i K. B. i otrzymał cenę sprzedaży tj. (...) zł. W dniu 8 sierpnia 2013 roku na prośbę R. J. (1) został sporządzony aneks do umowy – akt notarialny Rep. A Nr (...), który przesunął termin sprzedaży obu działek do dnia 6 września 2013 roku. W dniu 22 sierpnia 2013 roku R. J. (1), jako pełnomocnik J. J. (1) zawarł z A. S. (1) i J. S. (1) umowę sprzedaży (rep. A (...)) działki nr (...) w Ż., będącej przedmiotem zawartej w dniu 8 maja 2013 roku pomiędzy R. J. (1), jako pełnomocnikiem J. J. (1) a A. i K. B. przedwstępnej umowy sprzedaży i otrzymał cenę sprzedaży tj. (...) zł. W dniu 6 września 2013 roku został sporządzony kolejny aneks - akt notarialny Rep. A Nr (...) - przedłużający termin do dnia 6 listopada 2013 roku. W listopadzie 2013 roku, po wyemitowaniu programu Interwencja z udziałem oskarżonego, A. B. sprawdził stan prawny nieruchomości i dowiedział się, że działka nr (...) została sprzedana J. T. w dniu 11 lipca 2013 roku, natomiast działka nr (...) w dniu 22 sierpnia 2013 roku A. i J. S. (1). A. B. poinformował R. J. (1) o takim stanie rzeczy, jednak nie usłyszał żadnego wytłumaczenia. Oskarżony obiecywał, iż przyjedzie z pieniędzmi, co jednak nie nastąpiło do dnia 27 listopada 2013 roku. W dniach od 27 listopada 2013 roku do 7 grudnia 2013 roku, R. J. (1) zwrócił pokrzywdzonym w trzech ratach łącznie (...) zł, zaś pozostałą kwotę (...) zł w dniu 26 sierpnia 2014 roku. Tego samego dnia pomiędzy R. J. (1) a A. B. zostało podpisane porozumienie w sprawie rozwiązania stosunku prawnego z umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 8 maja 2013 roku – akt notarialny Rep. A (...) oraz oświadczenie o rozliczeniu z wszelkich zobowiązań.

Odnosnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie IV wyroku:

M. i Z. K. (1) byli lokatorami mieszkania położonego w budynku należącym do (...) W. przy ul. (...) w W., mieszkanie było zadłużone na kwotę 25 000 złotych. M. i Z. K. (1) skontaktowali się w 2012 roku z G. Z., która ogłaszała się, że zajmuje się pośrednictwem przy sprzedaży nieruchomości. G. Z. skontaktowała M. i Z. K. (1) z J. O. (1), który miał mieszkanie kwaterunkowe przy ul. (...) w W. i chciał je zamienić na większe. W dniu 20 sierpnia 2012 roku M. i Z. K. (1) zawarli umowę przedwstępną przeniesienia własności z J. O. (1) i E. O. - akt notarialny Rep. A Nr (...), w której wskazany został termin zawarcia umowy przyrzeczonej niezwłocznie po założeniu dla lokalu księgi wieczystej, do końca 2013 roku, zgodnie z umową M. i Z. K. (1) mieli przenieść na E. i J. O. (1) własność lokalu mieszkalnego przy ul. (...) (zgodnie z błędnym zapisem w akcie notarialnym) m. (...). Z. K. (1) z tytułu wskazanej umowy odebrał za pokwitowaniem od E. i J. O. (1) łącznie kwotę (...) złotych, w tym w dniu 7 sierpnia 2013 roku kwotę (...) złotych. W dniu 13 maja 2013 roku M. i Z. K. (1) wykupili swoje mieszkanie od (...) W. - wówczas została zawarta umowa ustanowienia odrębnej własności lokalu, sprzedaży i oddania części gruntu w użytkowanie wieczyste - akt notarialny Rep. A (...). Wartość lokalu po zastosowaniu 90% bonifikaty wyniosła (...) zł. Powyższa kwota została przekazana i uregulowana przez małżeństwo O., ale ostatecznie do zamiany mieszkań między M. i Z. K. (1), a E. O. i J. O. (1) nie doszło, ze względu na rezygnację z

tej zamiany przez Z. K. (1). O. nie odzyskali pieniędzy zainwestowanych w oddłużenie i wykupienie mieszkania M. i Z. K. (1). G. Z. skontaktowała w połowie 2013 roku Z. K. (1) z R. J. (1), Z. K. (1) poinformował oskarżonego, że zawarł już umowę przedwstępną zamiany mieszkań z J. O. (1) i jego małżonką, ale w dalszym ciągu był zainteresowany zbyciem swojego mieszkania i uzyskaniem środków na zakup dwóch mieszkań lub zamianą mieszkania na dwa – dla siebie i M. K. (1) oraz dla jej syna. R. J. (1) zaproponował, że sam zajmie się wszelkimi formalnościami z tym związanymi, ale potrzebuje do tego stosownego pełnomocnictwa, w związku z czym w dniu 26 sierpnia 2013 roku M. K. (1) i Z. K. (1) udzielili oskarżonemu pełnomocnictwo do sprzedaży mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W. oraz zawierania umów doprowadzających do sprzedaży, składania ofert sprzedaży w agencjach nieruchomości i zawierania z nimi umów, wskazania numeru rachunku bankowego, na który miała zostać wpłacona cena sprzedaży oraz do odbioru gotówki. M. i Z. K. (1) zostali poinformowani przez notariusza o treści art. 68 ust. 2 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami – odnoszącego się do zwrotu bonifikaty na wypadek zbycia nieruchomości przed upływem 5 lat. Treść aktu notarialnego została odczytana przez notariusza, a następnie podpisana przez stawających i notariusza. W dniu 27 sierpnia 2013 w Kancelarii Notarialnej P. K., została zawarta umowa sprzedaży mieszkania przy ul. (...) – akt notarialny Rep A Nr (...) za kwotę (...) zł F. P., w imieniu którego działał K. S.. Wskazana w akcie notarialnym kwota została zapłacona przed podpisaniem aktu notarialnego, co zostało potwierdzone przez R. J. (1) w § 3. R. J. (1) działając w imieniu Z. i M. K. (1) zobowiązał się do dnia 28 sierpnia 2013 roku dopełnić wszelkich czynności i formalności związanych z wymeldowaniem się wszystkich osób z lokalu, ustalono termin wydania lokalu do dnia 6 września 2013 roku. W dniu 27 sierpnia 2013 roku Z. K. (1), M. K. (1) i A. I., czyli osoby zameldowane na ul.(...) wymeldowały się z pobytu stałego w tym mieszkaniu. W dniu 30 września 2013 roku Z. K. (1) odebrał wypisy aktów Rep. A (...) oraz (...) i zaczął podejmować starania o uzyskanie od R. J. (1) zwrotu pieniędzy otrzymanych przez niego w związku z zawarciem w dniu 28 sierpnia 2013 roku umowy sprzedaży mieszkanie przy ul.(...). Oskarżony unikał M. i Z. K. (1), nie zwrócił im pieniędzy, zwodził ich obietnicą spotkań, do których nie dochodziło, bo oskarżony sms-owo zmieniał lub odwoływał terminy. Ostatecznie w dniu 14 sierpnia 2014 roku doszło do spotkania M. K. (1) i Z. K. (1) z R. J. (1) w Kancelarii Notarialnej J. Ś., podczas którego to spotkania nastąpiło porozumienie dotyczące rozliczenia między nimi, na skutek którego M. i Z. K. (1) podpisali oświadczenie o całkowitym rozliczeniu z nimi przez R. J. (1) kwoty uzyskanej tytułem ceny za sprzedaż lokalu nr (...) w budynku przy ul.(...) „zgodnie z ustaleniami ustnymi pierwotnie poczynionymi” pomiędzy nimi a oskarżonym w sierpniu 2013 roku. Oświadczenie zostało podpisane w obecności notariusza J. Ś., która poświadczyła złożone w jej obecności przez M. i Z. K. (1) podpisy. W treści oświadczenia znajdował się także odnośnik potwierdzający należyte wykonanie przez R. J. (1) umocowania objętego pełnomocnictwem udzielonym mu przez małżeństwo K. w dniu 26 sierpnia 2013 roku.

Odnosnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie V wyroku:

M. S. planowała sprzedaż swojego mieszkania nr (...) (spółdzielczego własnościowego prawa do mieszkania) przy ul. (...) w W., została skierowana przez A. S. (2) do oskarżonego R. J. (1), jako radcy prawnego. Na jego polecenie, w sprawę zaangażowała się jego sekretarka M. B., której w dniu 22 maja 2013 roku, M. S. udzieliła pełnomocnictwa obejmującego m.in. sprzedaż przysługującego jej spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego. M. B. formalnie jako pełnomocnik miała zająć się przede wszystkim przygotowaniem lokalu do sprzedaży, jego oddłużeniem, zebraniem dokumentów, a także wymeldowaniem męża pokrzywdzonej. Pismem z dnia 29 czerwca 2013 roku zostało cofnięte przez M. S. pełnomocnictwo udzielone M. B., o czym została powiadomiona w dniu 2 lipca 2013 roku spółdzielnia mieszkaniowa (...), w zasobach której było mieszkanie przy ul. (...). W dniu 9 lipca 2013 roku M. S. wysłała do M. B. listem poleconym zawiadomienie o wypowiedzeniu pełnomocnictwa. W dniu 11 lipca 2013 roku M. B., jako pełnomocniczka M. S. zawarła akt notarialny Rep A (...), zgodnie z którym za kwotę (...) złotych sprzedała Z. J. mieszkanie (spółdzielcze własnościowe prawo do mieszkania) M. S.. W dniu 11 lipca 2013 roku, bez porozumienia z M. S., R. J. (1) zawarł z M. B. umowę przechowania środków pieniężnych, zgodnie z którą M. B. złożyła na przechowanie oskarżonemu kwotę (...) złotych, uzyskaną przez nią jako zapłata z tytułu zawarcia umowy sprzedaży mieszkania M. S.. Zgodnie z umową R. J. (1) zobowiązał się do rozporządzenia tą kwotą (po potrąceniu wskazanych w umowie należności, kosztów i ew. roszczeń) poprzez jej przekazanie M. S. do rak własnych lub na wskazany przez nią rachunek bankowy, zastrzegając – bez ustalenia tego z M. S. – że zdeponowanej kwoty nie może odebrać od R. J. (1) „jakikolwiek pełnomocnik M. S.". W dniu 12 lipca 2013 roku M. S. dowiedziała się, że poprzedniego dnia tj. 11

lipca 2013 roku M. B. sprzedała jej mieszkanie Z. J. za kwotę (...) zł. W dniu 5 sierpnia 2013 roku M. S. otrzymała od oskarżonego informację, że pieniądze ze sprzedaży mieszkania w kwocie (...) zł (po potrąceniu kwoty (...) zł, jako sumy poniesionych wydatków) zostały zdeponowane u R. J. (1) w drodze umowy o przechowanie środków pieniężnych zawartej pomiędzy R. J. (1) a M. B., podpisała wówczas oświadczenie, w którym potwierdziła należyte wykonanie przez M. B. umocowania, wynikającego z udzielonego jej w dniu 22 maja 2013 roku pełnomocnictwa. M. S. wielokrotnie zwracała się do R. J. (1) z prośbą o zwrot pieniędzy, ale otrzymywała jedynie niewielkie kwoty - do dnia 5 listopada 2013 roku M. S. otrzymała łącznie (...) zł, co zostało potwierdzone na piśmie. W dniu 29 października 2013 roku M. S. przekazała R. J. (1) wezwanie do zwrotu całości depozytu w terminie 3 dni, co nie nastąpiło. W dniu 4 grudnia 2013 roku, po emisji programu Interwencja w P. oraz po nawiązaniu z oskarżonym kontaktu przez adwokata-pełnomocnika M. S., zostało zawarte pomiędzy R. J. (1) a M. S. porozumienie dotyczące zasad zwolnienia zdeponowanych środków pieniężnych, zgodnie z którym ustalono, że w depozycie pieniężnym pozostaje kwota (...) zł - w dniu 5 grudnia 2013 roku oskarżony uregulował należną kwotę.

Odnośnie czynu przypisanego R. J. (1) w punkcie VI wyroku

M. W. (1) (z d.W.) w 2011 roku była zainteresowana kupnem mieszkania, zwróciła się w tym celu do R. J. (1). Wybrała wówczas jedno z zaproponowanych jej mieszkań - przy ul. (...). W dniu 7 września 2011 roku została podpisana umowa przedwstępna sprzedaży (warunkowa) mieszkania pomiędzy M. W. (1) a spółką (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez M. B.. M. W. (1) przekazała wówczas R. J. (1) pieniądze w kwocie (...) zł tytułem zaliczki na zakup lokalu. Do transakcji nie doszło, a powierzone na zakup mieszkania pieniądze, zgodnie z obietnicą oskarżonego miały zostać przeznaczone na kupno innego mieszkania, przy czym formalnie spółka (...) sp. z o.o. reprezentowana przez M. B. zwróciła M. W. (1) kwoty (...) zł. Gdy M. W. (1) zdecydowała się na zakup mieszkania przy ul. (...), R. J. (1) wystąpił o ponowne wpłacenie zaliczki, w łącznej kwocie (...) zł. M. W. (1) przekazała mu wówczas za pokwitowaniem w dniu 28 marca 2012 roku kwotę (...) zł, zaś w dniu 12 lipca 2012 roku kwotę (...) zł. W dniu 24 października 2012 roku została podpisana pomiędzy J. G. i E. G. a M. W. (1) (z d.W.) umowa przedwstępna sprzedaży mieszkania przy ul. (...). Kwota zakupu została ustalona w wysokości (...) zł, M. W. (1) zobowiązała się do zapłaty niniejszej kwoty na wskazany przez E. i J. G. rachunek bankowy J. W. (1) do dnia 14 grudnia 2012 roku. W dniu 21 grudnia 2012 roku M. W. (1) podpisała z pełnomocnikiem E. i J. G., J. W. (1) kolejną umowę przedwstępną sprzedaży lokalu przy ul. (...), w której obniżona została wartość mieszkania do kwoty (...) zł. W dniu 28 grudnia 2012 roku oraz 28 lutego 2013 roku zostały sporządzone dwa aneksy do umowy przedwstępnej sprzedaży lokalu z dnia 21 grudnia 2012 roku, w których zostały zmienione ceny lokalu, najpierw na kwotę (...) zł, potem na (...) zł. W dniu 29 grudnia 2012 roku R. J. (1) otrzymał od M. W. (1) kwotę (...) zł. Do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży nie doszło ze względu na fakt, iż przedmiotowe mieszkanie zostało sprzedane w dniu 14 marca 2013 roku przez J. W. (1), jako pełnomocnika E. i J. G., jego pasierbowi tj. K. P.. W kwietniu 2012 roku R. J. (1) zwrócił M. W. (1) kwotę (...) zł, natomiast w dniu 2 grudnia 2013 roku uznał bezwarunkowo swój dług w kwocie (...) zł z tytułu zaliczek kwitowanych przez niego osobiście i przez spółkę (...) sp. z o.o. na poczet nabycia przez pokrzywdzoną lokalu mieszkalnego i zobowiązał się do zapłaty kwoty (...) zł do dnia 16 grudnia 2013 roku oraz kwoty (...) zł do dnia 31 stycznia 2014 roku. R. J. (1) nie wywiązał się z ustaleń, a M. W. (1) udało się odzyskać kwotę (...) zł, która została wpłacona bezpośrednio na jej konto w dniu 17 lipca 2014 roku oraz w dniach 27 sierpnia 2015 roku, 4 i 16 września 2015 roku oraz 2 października 2010 roku R. J. (1) dokonał na rzecz M. W. (1) zwrotu kwoty (...) złotych. R. J. (2) dotychczas nie zwrócił M. W. (1) kwoty (...) złotych.

Oskarżony R. J. (1) w dacie popełnienia przypisanych mu czynów był (...) wpisanym na listę (...) prowadzoną przez Radę Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. pod nr (...). W okresie objętym zarzutami R. J. (1) miał zaległości podatkowe w Urzędzie Skarbowym w W., zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenia zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ZUS (na dzień 19.09.2012 roku w wysokości (...) zł za okres od lipca 2010 roku do czerwca 2012 roku), miał prowadzone egzekucje (lub podejmowane były próby egzekucji z rachunków bez środków finansowych) na rachunkach w (...), (...), (...), (...), wg stanu na 28 czerwca 2012 roku przeciwko oskarżonemu R. J. (1) komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy S. G. prowadził sprawy, w których stan zadłużenia oskarżonego łącznie wynosił ponad (...) złotych.

R. J. (1) jest osobą karaną wyrokami Sądu Rejonowego w Lesku z dnia 27 września 2016 roku, sygn. II K 148/16, Sądu Rejonowego w Lesku z dnia 14 marca 2017 roku, sygn. II K 145/16 oraz Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 roku, sygn. XVIII K 235/15. Wyrokiem Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 roku, sygn. XVIII K 235/15 R. J. (1) został uznany za winnego tego, że w okresie od 31 sierpnia 2010 r. do 14 grudnia 2010 r., z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przywłaszczył sobie powierzone mu przez A. S. (3) mienie znacznej wartości w łącznej kwocie 230.000 zł w ten sposób, że przyjął te pieniądze na przechowanie w celu realizacji umowy obsługi prawnej polegającej na doprowadzeniu do skutecznego nabycia przez A. S. (3) spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul.(...) i przekształcenia go w prawo własnościowe, a następnie mimo nie osiągnięcia ustalonego skutku i wbrew zapisom zawartej wcześniej umowy przechowywanych pieniędzy nie zwrócił, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 14 grudnia 2010 r. w związku z art. 4 § 1 kk i za ten czyn wymierzona został mu kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono środek karny w postaci zakazu wykonywania przez R. J. (1) zawodu radcy prawnego przez okres 6 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego R. J. (1), częściowo zeznań świadków: J. B. (1), M. F. (1), M. W. (1), Z. K. (1), M. S., A. B., P. K., E. O., J. O. (1), G. Z., K. S., M. B., M. K. (1), J. O. (2), Z. K. (2), Z. D., R. K., K. P., R. B. (1), A. S. (2) i K. O. oraz ujawnionych dokumentów tj.: k. 9 zawiadomienie o przestępstwie M. S. z dnia 15.10.2013 r., k. 10 kopia przelewu zaliczki dla f-my (...) (R. K.), k. 11 kopia pisemnego żądania zwrotu pieniędzy z dnia 11.10.2013 r., k. 12-14 kopia umowy przechowania środków pieniężnych z dnia 11.07.2013 r. zawarta pomiędzy R. J. (1) a M. B., k. 15 oświadczenie M. S. z dnia 05.08.2013 r., k. 27-30 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 11.07.2013 r. (sprzedaż mieszkania M. S.), k. 35 kopia pisemnego żądania zwrotu pieniędzy z dnia 11.10.2013 r., k. 38 oświadczenie R. J. (1) o zwrocie (...) zł z dnia 05.11.2013 r., k. 49 pismo M. S. do Prokuratury Generalnej z dnia 18.11.2013 r., k. 56-58 zawiadomienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Z. o popełnieniu przestępstwa, k. 59-60 wniosek J. B. (1) do Rady OIRP w Z. o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec R. J. (1), k. 62-67 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 22.12.2011 r. (umowa przedwstępna sprzedaży mieszkania pomiędzy D. Ś. a J. B. (1)), k. 68-70 kopia umowy przechowania środków pieniężnych z dnia 22.12.2011 r. zawarta pomiędzy R. J. (1) a J. B. (1), k. 71-73 kopia notatki z mediacji z dnia 26.03.2013 r. pomiędzy R. J. (1) a J. B. (1) wraz z zawartym porozumieniem, k. 74 oświadczenie R. J. (1) z dnia 26.03.2013 r., k. 75-78 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 29.03.2013 r. (oświadczenie R. J. (1) o poddaniu się egzekucji), k. 79 kopia potwierdzenia przelewu kwoty (...) zł z dnia 25.04.2013 r. dokonanego przez M. B. na rzecz J. B. (1), k. 80 kopia potwierdzenia przelewu kwoty (...) zł z dnia 25.04.2013 r. dokonanego przez M. B. na rzecz J. B. (1), k. 81 kopia potwierdzenia przelewu kwoty (...) zł z dnia 17.05.2013 r. dokonanego przez M. B. na rzecz J. B. (1), k. 83-85 wezwania J. B. (1) z dnia 08.01.2013 r. i 23.01.2013 r. skierowane do R. J. (1) wezwanie o zwrot depozytu w kwocie (...) zł wraz z potwierdzeniami odbioru, k. 88 zawiadomienie M. S. skierowane do KIRP, k. 93 wezwanie M. S. z dnia 11. 10.2013 r. skierowane do R. J. (1) o zwrot kwoty depozytu w całości, k. 94 kopia potwierdzenia przelewu kwoty (...) zł z dnia 30.08.2013 r. dokonanego przez R. J. (1) na rzecz M. S., k. 96 kopia postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec R. J. (1) ((...)), k. 97-98 kopia postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec R. J. (1) ((...)), k. 99 kopia oświadczenia M. S. z dnia 05.12.2013 r. o zwrocie przez R. J. (1) kwoty (...) zł., k. 101-103 zawiadomienie Z. K. (1) o przestępstwie, k. 125 wykaz SMS-ów od R. J. (1) do Z. K. (1), k. 127-135 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 27.08.2013 r. (sprzedaż mieszkania Z. i M. K. (1)), k. 136-140 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 26.08.2013 r. (udzielenie pełnomocnictwa przez Z. i M. K. (1) dla R. J. (1)), k. 143-145 kopie zgłoszenia pobytu stałego, k. 159 kopia zaświadczenia o wymeldowaniu Z. K. (1) z pobytu stałego w dniu 27.08.2013 r., k. 160-165 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 13.05.2013 r. (kupno mieszkania przez Z. i M. K. (1)), k. 166 kopia ogłoszenia G. Z., k. 170-172 kopia porozumienia z dnia 04.12.2013 r. zawartego pomiędzy M. S. a R. J. (1), k. 174-176 zawiadomienie o przestępstwie J. B. (1) z dnia 20.12.2013 r., k. 202 kopia wycofania pełnomocnictwa, k. 203 potwierdzenie notarialne odwołania pełnomocnictwa, k. 204 pismo M. S. do (...) w W. z dnia 02.07.2013 r. o odwołaniu pełnomocnictwa, k. 205 decyzja z dnia 08.07.2013 r. o wymeldowaniu J. S. (2), k. 206 pismo M. S. do (...) w W. z dnia 05.07.2013 r. dot. ustanowienia pełnomocnika w osobie M. R. (1), k. 215 kopia pokwitowania z dnia 24.06.2013 r. na kwotę 1.500 zł, k. 216 kopia potwierdzenia wpłaty (...) zł. z dnia 10.07.2013 r., k. 266 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 15.03.2004

r. (udzielenie pełnomocnictwa przez J. J. (1) dla R. J. (1)), k. 267-269 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 06.09.2013 r. (zmiana przedwstępnej umowy sprzedaży działki), k. 270-271 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 08.08.2013 r. (zmiana przedwstępnej umowy sprzedaży działki), k. 272-276 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 08.05.2013 r. (przedwstępna umowa sprzedaży działki oraz pełnomocnictwo), k. 303-304 zawiadomienie o przestępstwie M. W. (2) z dnia 10.01.2014 r., k. 306 kopia oświadczenia R. J. (1) z dnia 02.12.2013 r. (uznanie długu), k. 310-314 kopia umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania z dnia 24.10.2012 r. pomiędzy J. i E. G. a M. W. (2) (W.), k. 315-319 kopia umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania z dnia 21.12.2012 r. pomiędzy J. W. (1) - pełnomocnikiem J. i E. G. a M. W. (2) (W.), k. 320 kopia aneksu z dnia 28.12.2012 r. do umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania z dnia 21.12.2012 r., k. 321-323 kopia aneksu z dnia 28.12.2012 r. do umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania z dnia 21.02.2013 r., k. 333-335 kopie pokwitowań zapłaty z dnia 28.03.2012 r., 12.07.2012 r. i 29.12.2012 r., k. 336-341 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 14.03.2013 r. (umowa sprzedaży mieszkania J. W. (1)), k. 347-351 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 31.01.2008 r. (umowa sprzedaży mieszkania M. B.), k. 352 kopia rozwiązania umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 07.09.2011 r., k. 353-357 kopia umowy przedwstępnej sprzedaży mieszkania z dnia 07.09.2011 r. pomiędzy (...)Sp. z o.o. a M. W. (2) (W.), k. 358 kopia dowodu wpłaty z dnia 07.09.2011 r. na kwotę (...) zł, k. 379-380 kopia postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec R. J. (1) (...), k. 381-383 kopia postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego wobec R. J. (1) (...), k. 408 pismo Naczelnika US w W., k. 515-518 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 22.08.2013 r. (umowa sprzedaży nieruchomości w m. Ż.), k. 519-523 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 11.07.2013 r. (umowa sprzedaży nieruchomości w m. Ż.), k. 620-621 pismo z (...) wraz z historią rachunku nr (...) należącego do „Kancelarii Radcy Prawnego R. J. (1)” (...)-(...) W. ul. (...), k. 623-624 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 26.08.2014 r. (porozumienie w sprawie rozwiązania stosunku prawnego z umowy przedwstępnej sprzedaży), k. 625 oświadczenie A. B. z dnia 26.08.2014 r., k. 626 oświadczenie Z. K. (1) z dnia 14.08.2014 r., k. 627-628 pismo Z. K. (1) z dnia 18.08.2014 r. wraz z pełnomocnictwem, k. 635 potwierdzenia przelewu kwoty (...) zł z dnia 26.11.2012 r. i 30.000 zł z dnia 30.11.2012 r., k. 636 kopia pokwitowania kwoty (...) zł z dnia 29.03.2013, r., k. 639 kopia oświadczenia o odstąpieniu od umowy M. F. (1) z dnia 12.11.2012, r., k. 650 potwierdzenia nadania przesyłek pocztowych przez M. W. (1), k. 660-663 kopia umowy zlecenia obsługi prawnej z dnia 28.06.2012 r. pomiędzy M. F. (1) a R. J. (1), k. 664-665 kopia umowy przechowania środków pieniężnych z dnia 28.06.2012 r., k. 666-669 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 02.07.2012 r. (oświadczenie o poddaniu się egzekucji przez dłużnika), k. 670-672 kopia oświadczenia M. F. (1) z dnia 12.11.2012 r. o odstąpieniu od umowy, k. 673-680 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 14.12.2012 r. (przedwstępna umowa sprzedaży mieszkania przez M. C.), k. 681-682 kopia oświadczenia M. F. (1) z dnia 14.12.2012 r., k. 683-685 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 24.01.2013 r. (zmiana przedwstępnej umowy sprzedaży mieszkania z dnia 14.12.2012 r.), k. 686-687 kopia oświadczenia M. F. (1) z dnia 24.01.2013 r., k. 692-697 tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 02.07.2012 r. wraz z postanowieniem SR dla Warszawy Śródmieście Grodzisku Maz. sygn. akt I Co 1163/13 z dnia 26.04.2013 r. o nadaniu mu klauzuli wykonalności, k. 698-700 protokół z rozprawy przed SR w Grodzisku Wlkp. X Zamiejskowy Wydział Cywilny w W. X Co 765/13 z dnia 20.11.2013 r. wraz z wykazem majątku, k. 701 pismo Komornika Sądowego przy SR dla m. st. Warszawy z dnia 18.08.2014 r., k. 703 postanowienie Komornika Sądowego przy SR dla m. st. Warszawy z dnia 22.07.2014 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego Km 455/14, k. 708 pokwitowanie R. J. (1) z dnia 05.11.2014 r., k. 711-720 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 13.02.2013 r. (przedwstępna umowa sprzedaży mieszkania przez M. C.), k. 721-723 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) r. z dnia 25.06.2013 r. (rozwiązanie przedwstępnej umowy sprzedaży mieszkania z dnia 13.02.2013r.), k. 743-744 kopia zawiadomienia o przestępstwie J. O. (1) i E. O. z dnia 10.03.2013 r., k. 745 kopia pokwitowania odbioru przez G. Z. zaliczki na poczet prowizji za zamianę mieszkania, k. 746-749 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 20.08.2012 r. (przedwstępna umowa przeniesienia własności mieszkania przez Z. i M. K. (1)), k. 859 protokół odtworzenia płyt DVD-R z nagraniem programu telewizyjnego pt. „(...)” Telewizji (...), k. 1052-1053 kopie zaświadczeń o wymeldowaniu z pobytu stałego A. I. i M. K. (1), k. 1073-1178 kopia aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 10.01.2013 r. (przedwstępna umowa sprzedaży mieszkania przez M. B.), k. 1255-1256 kopie dowodów wpłat gotówkowych na rzecz M. W. (1), k. 1297-1298 skan kart z zeszytu z Kancelarii Notarialnej P. K. z podpisami osób odbierających wypisy aktów notarialnych, k. 1336 pismo z Urzędu (...) Wydział Zasobów lokalowych dla Dzielnicy O., k. 1341 kopie pięciu przekazów pieniężnych dla Z. K. (1) od R. J. (1), k.1446 – pismo Z. K. – powództwo adhezyjne, k.1449 – oświadczenie J. B., k.1499-1500, 1946-1947, 2043-2044 – informacja z K., k.1511 – informacja Z. K., k.1600-1603, 1764-1766 –

protokół konfrontacji, k.1606, 1646-1649, 1959 – dokumentacja medyczna M. K., k.1618- odpis wyroku IIK 148/16, k.1925 – notatki, k.2011-2013 – wyrok XVIII K 235/15, k. 2006-2007 – wyrok II AKa 355/17

Oskarżony R. J. (1) zarówno podczas postępowania przygotowawczego, jak i sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

W dniu 8 września 2015 roku (k. 1064-1065, t. VI), R. J. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Odnośnie okoliczności dot. czynów z pkt III-IV aktu oskarżenia dotyczących A. B. i jego żony, wyjaśnił, że z A. B. miał kontakt zawodowy i biznesowy mniej więcej od listopada 2011 roku, ponieważ pokrzywdzony posiadał zarejestrowaną działalność w zakresie obrotu nieruchomościami. W okresie od listopada 2011 roku do połowy 2013 roku, zainwestował on środki pieniężne przynajmniej w osiem nieruchomości, nad których stanem prawnym pracował oskarżony. Jak wskazał R. J. (1), nieruchomościami objętymi umową przedwstępną, która została zawarta w maju 2013 roku, A. B. nie był nigdy zainteresowany, a stanowiły one zabezpieczenie przekazanych mu środków pieniężnych. W dalszej kolejności dodał, że około lutego 2014 roku część zaangażowanej kwoty została zwrócona, natomiast całkowite rozliczenie miało miejsce 26 sierpnia 2014 roku. Nadmieniał, że przekazana przez A. B. kwota był z całą pewnością niższa, niż jak to wynikało z aktu notarialnego, ponieważ wynikała ona ze wspólnych interesów i uwzględniała szacowany czasookres zaangażowania środków i ustalony koszt pieniądza w czasie. Jak wspomniał oskarżony, B. nabył z jego rekomendacji osiem nieruchomości. Nigdy nie zawierał z nim pisemnych umów dotyczących zasad rozliczenia, ponieważ ustalenia słowne zawsze się sprawdzały. Zaangażowane przez niego pieniądze, zabezpieczeniem której była zawarta w maju 2013 roku umowa przedwstępna stanowiły rodzaj pożyczki na oskarżonego przedsięwzięcia.

W dniu 10 września 2015 roku (k. 1094-1096, t. VI), R. J. (1) kontynuował swoje wyjaśnienia i odniósł się do czynu dotyczącego M. S.. Wyjaśnił, że z M. S. skontaktował go na przełomie kwietnia i maja 2013 roku A. S. (2). Pokrzywdzona odziedziczyła po swojej ciotce mieszkanie przy ul. (...) w (...). Nie zostały jeszcze uregulowane wszystkie formalności, istniały zaległości w opłatach w wysokości ok.(...) zł do Spółdzielni, w mieszkaniu był zameldowany były mąż pokrzywdzonej. Jak wskazał oskarżony, M. S. była zainteresowana tym, aby za uzyskane ze sprzedaży mieszkania pieniądze nabyć lokum, najlepiej mały domek poza W., a pozostałe pieniądze przeznaczyć na zabezpieczenie egzystencji swojej małoletniej wnuczki. Wyjaśnił, że w pierwszych dniach maja 2013 roku, Pani S. udzieliła pełnomocnictwo M. B., która współpracowała z nim od 2007 roku, do załatwienia wszelkich formalności związanych ze stanem prawnym, jak również do odbioru i pokwitowania ceny. Pod koniec maja 2013 roku M. B., jako pełnomocnik pokrzywdzonej zawarła umowę przedwstępną sprzedaży. Kupującym był J., a cena opiewała na (...) zł. Jak wskazał oskarżony, ze środków uzyskanych z zadatku, uregulowane zostało w całości zadłużenie Spółdzielni. Wysokość zadatku wynosiła albo (...) zł albo (...) zł. W dalszej kolejności, R. J. (1) wskazał, że w sobotę popołudniu, gdy był w W. otrzymał telefon od S., który poinformował go, że Pani S. straciła zaufanie do Pani B., jako pełnomocnika, jak również obawia się o swoje bezpieczeństwo, bowiem otrzymywała telefony z pogróżkami. W poniedziałek, A. S. (2) przekazał informację, że Pani B. zostało odwołane pełnomocnictwo. We wtorek albo w środę wraz z Panią B. postanowili się spotkać z pełnomocnikiem J. - F. P., celem ustalenia czy w zaistniałym stanie rzeczy jego mocodawca jest zainteresowany zakupem mieszkania czy wycofaniem zapłaconych pieniędzy. Okazało się, że nadal jest zainteresowany zakupem, ale chce przyspieszyć zawarcie ostatecznej umowy, która pierwotnie miała być zawarta do dnia 31 sierpnia 2013 roku. W międzyczasie, podczas wizyty złożonej w spółdzielni, pracownicy działu członkowskiego poinformowały Panią B., że w imieniu Pani S. w spółdzielni zjawił się jakiś młody, dziwnie zachowujący się mężczyzna oraz młoda kobieta, która złożyła do akt pełnomocnictwo jej udzielone oraz kopię pisma, z którego wynikało, że Pani S. miała rzekomo odwołać udzielone M. B. pełnomocnictwo. Kopia ta była napisana innym charakterem pisma niż pismo Pani S.. Oskarżony dodał, że widniejący pod spodem podpis, mógł być faktycznie nakreślony przez Panią S., jednakże całość sprawiała wrażenie, że pokrzywdzona złożyła podpis in blanco, a następnie dopisano odpowiednią treść, albo wręcz skompilowano tę kopię z oryginalnego pisma i oddzielnie zapisanego tekstu. Oryginał odwołania pełnomocnictwa nigdy nie został doręczony Pani B.. R. J. (1) podkreślił, że nie miał wątpliwości, iż podjęte zostały działania, aby w oparciu o inne pełnomocnictwo raz jeszcze podjąć próbę sprzedaży mieszkania, zwłaszcza, że już wszystkie należności wobec spółdzielni zostały uregulowane. W dalszej kolejności wskazał, że umowa

została zawarta 10 lub 11 lipca 2013 roku i po jej zawarciu w godzinach popołudniowych, Pani B. z udziałem ślusarzy przekazała kupującemu mieszkanie, w którym znajdowały się dokumenty, notatki i odzież S., który tam zamieszkiwał. W godzinach wieczornych, w lokalu zjawiała się Pani S. ze swoim drugim pełnomocnikiem, Panią R., którą tytułowała ją swoją bratanicą lub siostrzenicą. Interweniowała policja. Oskarżony dodał, że zaproponował pokrzywdzonej i jej nowemu pełnomocnikowi spotkanie w następnym dniu z nim i M. B.. Ponieważ nie stały się one na spotkanie, a Pani B. 12 lipca 2013 roku wyjeżdżała na dwutygodniowy urlop, pojawiła się koncepcja zdeponowania skwitowanych środków pieniężnych u niego. Stosowna umowa w tym okresie została zawarta. Jak wyjaśnił, w połowie następnego tygodnia odbył spotkanie z Panią S. i Panią R., podczas którego ustalili, że pieniądze pozostaną w jego posiadaniu i na życzenie pokrzywdzonej będą jej wypłacane według zapotrzebowania. R. J. (1) zaznaczył, że wszyscy mieli się skupić na szukaniu domku dla Pani S. w pewnym oddaleniu od W.. W październiku zjawiała się u niego Pani S. wręczając wezwanie do zwrotu pieniędzy w terminie trzech dni, nie podając sposobu, miejsca przekazania ani numeru konta. W dalszej części wyjaśnił, że miał wiedzę odnośnie tego, że KRP W. IV prowadzi dochodzenie z zawiadomienia niedoszłych kupujących mieszkanie przy ul. (...), którzy wpłacili jej zadatek MW wysokości (...) zł. Oskarżony poprosił o spotkanie z panią S. w następnym tygodniu, ponieważ chciał ustalić szczegółowe zasady przekazania zdeponowanych pieniędzy. Na spotkaniu zjawiała się pani S. wraz z dziennikarką P., chwilę później w biurze zjawiała się cała ekipa telewizyjna z kamerą. Efekty tej wizyty zostały zaprezentowane w programie „(...)”. Oskarżony dodał, że między emisjami obu programów próbował się skontaktować z Panią S., odnośnie formy dokumentu potwierdzającego zamknięcie sprawy, ponieważ zależało mu na zarówno na rozliczeniu przez Panią S. wynagrodzenia należnego M. B., jak i ewentualnego rozliczenia kwoty zadatku wpłaconego przez drugich kupujących. Jak nadmieniał, wynikało z tego, że umowa zdeponowania środków pieniężnych literalnie nakładała na niego obowiązek wypłaty środków Pani S., po uprzednim rozliczeniu wszelkich należności związanych z transakcją sprzedaży jej mieszkania. W dalszej części, oskarżony wyjaśnił, że 18 lub 19 listopada 2013 roku składał zeznania w KRP W. I do tej sprawy, jako świadek i zadeklarował wówczas zwrot posiadanych środków za pośrednictwem notariusza, co ostatecznie miało miejsce 3 lub 4 grudnia. Na koniec zaznaczył, że według posiadanej przez niego wiedzy niedoszli kupujący uzyskali przeciwko Pani S. zasądzając od niej w kwocie (...) zł wyrok, który następnie egzekwowali wraz z kosztami.

W dniu 15 września 2015 roku (k. 1109-1113, t. VI), R. J. (1), przesłuchiwany w charakterze podejrzanego, odniósł się do zarzutu dotyczącego M. W. (1). Wyjaśnił, że nawiązał z nią kontakt za pośrednictwem jej kolegi z pracy – A. S. (4), który poinformował go, że zainteresowana jest nabyciem lokalu mieszkalnego na własne cele na terenie W.. Po przeprowadzonych oględzinach na terenie U., spotkał się z M. W. (1) pod koniec października lub w listopadzie 2011 roku. Została wtedy zawarta umowa przedwstępna sprzedaży w formie pisemnej pomiędzy M. B., a M. W. (1). Przedmiotem umowy był lokal mieszkalny o pow. (...) m2 położony w W. przy ul. (...), stanowiący własność M. B.. Lokal ten był obciążony hipoteką z tytułu zaciągniętego kredytu, a cena oscylowała w granicach wysokości kredytu. Jak wskazał, na poczet ceny pokrzywdzona wpłaciła kwotę (...) zł, która miała zostać przeznaczona na częściową spłatę zadłużenia kredytowego, natomiast pozostała część ceny planowana była do sfinansowania z kredytu bankowego, który miała ona uzyskać. Umowa końcowa sprzedaży miała być zawarta do końca stycznia albo lutego 2012 roku. Ponieważ Pani B. nie udało się opróżnić mieszkania z lokatorki, umowa końcowa sprzedaży nie została ostatecznie zawarta. Jak wyjaśnił, M. W. (1) nie zażądała wtedy rozliczenia wpłaconych pieniędzy, gdyż była dalej zainteresowana poszukiwaniem mieszkania. W lipcu 2012 roku zdecydowała się na zakup mieszkania nr (...) przy ul. (...). Mieszkanie wymagało przekształcenia z lokatorskiego spółdzielczego w odrębną własność, co wiązało się z dodatkowymi kosztami. W lipcu 2012 roku pokrzywdzona przekazała za pokwitowaniem kwotę (...) zł. W tym momencie łącznie zaangażowała w przedsięwzięcie (...) zł. W dalszej części wyjaśnił, że przekształcenie statusu wymagało dość poważnych nakładów, a Pani M. resztę ceny chciała sfinansować ze środków kredytowych, zwłaszcza, że mieszkanie wymagało przeprowadzenia generalnego remontu, który to remont planowała przeprowadzić ze środków własnych. R. J. (1) wskazał, że zaproponował sfinansowanie tej operacji J. W. (1) i K. P., z którymi współpracował w takich sytuacjach. Plan był taki, że w momencie przekształcenia lokalu w odrębną własność, jeden z nich, jako pełnomocnik właścicieli, tj. Państwa G., zawarłby z Panią W. umowę sprzedaży, uzyskując środki tytułem ceny za swoją rzecz, rekompensując sobie tym samym zaangażowane środki finansowe i uzyskując oczekiwany zysk. Oskarżony dodał, że ze swojej strony zaangażował uzyskaną od Pani M. kwotę na poczet mieszkania, do którego przeprowadził się Pan G.. Panowie W. i P. sfinansowali pokrycie kosztów zadłużenia mieszkania, kosztów pośredniczek

i w październiku 2012 roku ostatecznie reszty ceny wyłaconej na konto Pani G.. Była to kwota (...) zł albo (...) zł. W dniu wypłaty ostatecznej transzy tytułem ceny, pan W. uzyskał od Państwa G. nieodwołalne pełnomocnictwo do zawarcia w ich imieniu umowy sprzedaży, jak również została zawarta z Panią W. umowa przedwstępna sprzedaży mająca za przedmiot powyższy lokal. Cena była umówiona na (...) zł, a umowa miała być sfinalizowana do końca grudnia 2012 roku. Jak wyjaśnił, kilka dni później pokrzywdzona otrzymała od G. klucze od mieszkania i rozpoczęła remont. Z uwagi na fakt, iż pokrzywdzona chciała uzyskać kredyt na zakup tego mieszkania z puli tzw. kredytów dla singli, cena tego mieszkania w umowie przedwstępnej musiała być dostosowana do narzuconej z góry ceny 1 m2 przewidzianego w tym programie kredytowym, co oznaczało korektę kwoty do (...) zł i stosowna umowa przedwstępna została zawarta w ostatnich dniach grudnia 2012 roku. Pani M. przekazała K. P. celem wyrównania różnicy. W styczniu 2013 roku zawarty został kolejny aneks do umowy przedwstępnej modyfikujący cenę poprzez jej rozbitcie na cenę samego lokalu i cenę komórki lokatorskiej. Jak dodał, ostateczny termin zawarcia umowy wyznaczony został na dzień 15.03.2013 r. Oskarżony pokreślił, że różnice pomiędzy ceną lokalu a kwotą uzyskanego kredytu miał wypłacić z pieniędzy dotąd zaangażowanych w przedsięwzięcie. To, co by ewentualnie zostało z tych pieniędzy miał przekazywać pokrzywdzonej w toku dalszych prac remontowych. W dniu 15.03.2013 r. nie doszło do zawarcia umowy końcowej sprzedaży na rzecz M. W. (1). Podczas spotkania w dniu 18.03.2013 r. z udziałem pokrzywdzonej oraz W. i P. okazało się, że umowa końcowa i tak by nie mogła dojść do skutku z uwagi na fakt, iż 14.03.2013 r. Pan W. w imieniu Państwa G. sprzedawał ten lokal na rzecz K. P.. Byli oni nadal zainteresowani sprzedażą, jednak pokrzywdzona utraciła możliwość uzyskania kredytu dla singli. Pomimo tego pokrzywdzona nadal była zainteresowana zakupem mieszkania, jednak po obniżonej cenie. Nadmieniał, że strony ostatecznie się rozeszły. Oskarżony wspominał jednocześnie, że nie wiązała go z pokrzywdzoną żadna umowa, a w przypadku fiaszki zakupu lokalu przy ul. (...) czuł się moralnie zobowiązany do rozliczenia wspomnianej wcześniej kwoty (...) zł, pomimo, że (...) zł zostało przekazane Pani B., a (...) zł otrzymane przez niego zostało zaangażowane w procedurę uzyskania mieszkania przez Pana G.. W dalszej części, R. J. (1) oznajmił, że w pierwszych dniach grudnia 2013 roku podpisał na rzecz pokrzywdzonej zobowiązanie do rozliczenia kwoty (...) zł, zakreślając sobie dość krótki termin do jej wypłaty. Jak wskazał, nie wywiązał się jednak z tego i jest w trakcie rozliczeń z pokrzywdzoną. Dodał, że jest zainteresowany odzyskaniem kwoty (...) zł od Pani B., a w tym celu potrzebuje rozliczenia z pokrzywdzoną. R. J. (1) wyjaśnił, że po tym, jak pomiędzy Państwem G. a pokrzywdzoną, zawarta została w październiku 2013 roku umowa przedwstępna, wraz z M. B. podjęli rozmowy z K. C. – lokatorką zajmującą mieszkanie na ul. (...) - odnośnie sprzedaży mieszkania na jej rzecz. W styczniu 2013 roku M. B. zawarła z K. C. w formie aktu notarialnego umowę przedwstępną sprzedaży tego lokalu. Otrzymała wówczas zadatek albo zaliczkę w wysokości (...) zł, którą również miała przeznaczyć na spłatę kredytu. Umowa była dwukrotnie aneksowana w kwestii terminu, a krótko przed ostatnim z terminów, okazało się, że do zamknięcia kredytu Pani B., uwzględniając resztę ceny w kwocie (...) zł, którą otrzymałaby tytułem sprzedaży mieszkania, brakuje około (...) zł. Na koniec oskarżony zaznaczył, że na początku 2015 roku, dostał od Pani B. maila ze skanem nakazu zapłaty, jaki uzyskało przeciwko niej (...), które ubezpieczało ten kredyt oraz z pozwem i załącznikami. Kobieta poprosiła o zredagowanie sprzeciwu od nakazu zapłaty. Oskarżony wyjaśnił, że po lekturze pozwu zorientował się, że udzielony jej kredyt został wypowiedziany przez bank w lipcu 2012 roku wobec niepłacenia rat kredytu, a postawiona w stan natychmiastowej wymagalności kwota zadłużenia przekraczała (...) zł. Odnośnie zarzutu dotyczącego przywłaszczenia pieniędzy na szkodę M. F. (1), R. J. (1) wyjaśnił, że pieniądze pokrzywdzonej w kwocie (...) zł otrzymał w dniu 28.06.2012 r. wobec niemożności pozytywnego zakończenia zlecenia, na które pieniądze te zostały przeznaczone, przed końcem listopada 2012 roku zwrócił kwotę (...) zł. Jednocześnie, jak wskazał, ustalili ustnie, że kwota (...) zł przeznaczona zostanie przez niego na wydatki związane z nabyciem od M. C. lokalu mieszkalnego przy ul. (...). Obie panie zawarły umowę przedwstępną sprzedaży w dniu 14.12.2012 r., która następnie była aneksowana 24.01.2013 r., a termin zawarcia umowy końcowej ustalony został na dzień 24.04.2013 r. Sprzedaż ostatecznie nie nastąpiła z uwagi na wycofanie się Pani C.. W umowie przedwstępnej Pani C. pokwitowała od pokrzywdzonej kwotę (...) zł. Jak wskazał oskarżony, wszelkie środki pieniężne pokwitowane przez Panią C. pochodziły od niego i były wynikiem zaangażowania na cele uzyskania tytułów prawnych od dwóch mieszkań, z których w jednym mieszkać miała Pani C., a w drugim jej syn. W dniu zawarcia umowy przedwstępnej, tj. 14.12.2012 r. M. F. (1) złożyła oświadczenie, w którym potwierdziła rozliczenie kwoty (...) zł pod warunkiem zawarcia umowy końcowej, natomiast jak nadmieniał oskarżony, w przypadku niedojścia do skutku umowy końcowej, zwrot przez niego kwoty (...) zł skutkować miałyby cesją na jego rzecz wierzytelności pokrzywdzonej, wynikającej z zawartej umowy przedwstępnej, tj. cesji wierzytelności w wys. (...) zł. Analogicznej treści

oświadczenie, pokrzywdzona podpisała mu w dniu 24.01.2013 r., kiedy doszło do aneksowania umowy z M. C.. W dalszej części R. J. (1) wyjaśnił, że kiedy okazało się, że umowa końcowa nie dojdzie do skutku, jeszcze przed graniczną datą rozliczenia zawarła w oświadczeniu pokrzywdzonej z dnia 24.01.2013 r., dokonał na jej rzecz zapłaty w wysokości (...) zł. Jak zaznaczył, w pierwszych dniach kwietnia 2013 r. nie był w stanie dopłacić brakujących (...) zł i dlatego ich drogi się rozeszły. Oskarżony wskazał, że był święcie przekonany, że wobec bezskuteczności prowadzenia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego, Pani M.-F. skieruje kroki egzekucyjne wobec swojego rzeczywistego dłużnika, którym była Pani C.. O tym, że tak się stało dowiedział się ze skargi złożonej na jego osobę w OIRP w Z.. Z treści skargi wynikało, że Pani M. miała otrzymać od Pani C. zwrot kwoty (...) zł. Dalej wyjaśnił, że jeśli tak się stało, to Pani M. uwzględniając uzyskaną od niego kwotę (...) zł, uzyskała przysporzenie w kwocie (...) zł przy zaangażowanych za jego pośrednictwem (...) zł. Oskarżony nadmienił, że jest pewien, że Pani C. nie oddała Pani M. kwoty (...)zł. R. J. (1) stanowczo zaprzeczył, aby dokonał przywłaszczenia pieniędzy przekazanych mu przez Panią M.i zaznaczył, że na całej operacji poniósł stratę. W dalszej kolejności, oskarżony odniósł się do zarzutu przywłaszczenia pieniędzy na szkodę J. B. (1). Jak wyjaśnił, kwotę (...) zł J. B. (1) zdeponował poprzez przelanie ich na rachunek bankowy jego kancelarii w (...) tuż przed świętami Bożego Narodzenia 2011 r. Celem depozytu było sfinansowanie zakupu przez Pana B. od D. Ś. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, zlokalizowanego na osiedlu (...). Mieszkanie to, było mieszkaniem lokatorskim, a alternatywnie przedmiotem transakcji mogło być prawo odrębnej własności tego lokalu, w zależności od tego, na jakie prawo mogło nastąpić przekształcenie. Jak wskazał, do mieszkania tytuł prawny mieli rodzice albo dziadkowie Pani Ś., a przeprowadzenie całej procedury wiązało się z przeprowadzeniem szeregu postępowań spadkowych. W wyniku oświadczeń składanych przez pozostałych spadkobierców, Pani Ś. miała być wskazana, jako osoba wyłącznie uprawniona, po czym po uregulowaniu zaległości wobec Spółdzielni przekształcenie miało nastąpić na jej rzecz, a ona miała stanąć do sprzedaży tego lokalu z Panem B. i w akcie sprzedaży skwitować całą cenę. Zaznaczył jednak, że w praktyce większość pieniędzy miała być rozdzielona pomiędzy pozostałych spadkobierców celem złożenia przez nich oświadczeń o zrzeczeniu się praw do mieszkania. Miało to polegać na tym, że pozostali spadkobiercy po nabyciu praw do spadku mieli składać wobec spółdzielni oświadczenia o zrzeczeniu się praw do mieszkania, za co mieli otrzymywać określony kwoty pieniężne. R. J. (1) wskazał, że osobami, które w jego imieniu pośredniczyły w rozmowach ze spadkobiercami byli A. S. (2) oraz R. B. (1). Zostali oni wyposażeni w stosowne środki pieniężne, częściowo od razu w dniu następnym, po dokonaniu przez niego wypłaty tych środków z konta kancelarii. Dodał, że była to wypłata w kwocie (...) zł z pieniędzy zdeponowanych przez pokrzywdzonego. Kwota (...) zł została również następnego dnia przelana przez niego na konto spółki (...), której Prezesem jednoosobowego Zarządu był R. B. (1). Kwota (...) została przelana na konto (...) Sp. z o.o. Oskarżony wyjaśnił, że oba przelewy były spowodowane faktem, iż z uwagi na podejmowane wobec niego czynności egzekucyjne, bał się trzymać nie swoje pieniądze, aby nie zostały zajęte przez komorników. Następnie wskazał, że pieniędzmi wypłaconymi w gotówce i przelanymi na rachunek spółki (...) mieli swobodnie dysponować S. i B.. Z kolei według jego kalkulacji, pieniądze przelane na konto (...) miały stanowić wynagrodzenie za przeprowadzenie transakcji. W trakcie roku 2012 okazało się, że transakcja nie będzie mogła dojść do skutku z uwagi na fakt, że w stosunku do Pani Ś. zapadło orzeczenie o jej całkowitym ubezwłasnowolnieniu. Następnie R. J. (1) wyjaśnił, że w październiku 2012 roku spotkał się z Panem B. celem omówienia zaistniałej sytuacji. Mężczyzna zadeklarował, że jeśli w pierwszych dniach stycznia 2013 roku rozliczy z nim sumę nominalną, to nie będzie dochodził umówionych odsetek. Oskarżony zaznaczył, że nie udało mu się zgromadzić wystarczającej kwoty pieniężnej do spłaty pokrzywdzonego, co spowodowało powstanie napiętych stosunków, które jednak zakończyły się podpisaniem ugody w OIRP w Z. na wiosnę 2014 roku. W wykonywaniu tej ugody na rzecz J. B. (1) przekazana została za pośrednictwem konta należącego do M. B. kwota nieco ponad (...) zł. R. J. (1) wspomniał, że nie udało mu się uzyskać wpływu z jednej transakcji, która nie doszła do skutku i nie był w stanie z pokrzywdzonym zamknąć rozliczenia na uzgodnionych zasadach. Oskarżony zaznaczył, że nie działał w zamiarze narażenia pokrzywdzonego na jakąkolwiek szkodę, jak również w celu przeznaczenia uzyskanych od niego środków na inne wydatki niż wynikające z umowy. Rozmawiał z pokrzywdzonym, że przekazane przez niego pieniądze będą musiały być zaangażowane sukcesywnie w spłatę różnych osób z kręgu zainteresowanych spadkobierców oraz na rzecz Spółdzielni. W dalszej części nadmienił, że gdy pojawiła się kwestia ubezwłasnowolnienia D. Ś., rozmawiał z A. S. (2) i R. B. (1) na temat odzyskania przekazanych im pieniędzy. Otrzymał informację, że pieniądze zostaną przekazane niezwłocznie, jak odzyskają je od docelowych beneficjentów. Po pewnym czasie doszedł jednak do wniosku, że pieniądze tych od nich nie odzyska.

W dniu 21 września 2015 roku (k. 1121-1124, t. VI), R. J. (1) odniósł się do zarzutu oszustwa na szkodę Z. i M. K. (1). Wyjaśnił, że ze sprawą Państwa K. zaznajomiła go w dniu 22 lub 23 sierpnia 2013 r. G. Z., zajmująca się pośrednictwem w handlu mieszkaniami kwaterunkowymi i lokatorskimi. Jak wskazał, Państwo K. zawarli z małżeństwem O. niekorzystną dla siebie umowę przedwstępną. Zgodnie z nią, mieli przenieść na rzecz małżeństwa O. własność mieszkania przy ul. (...), po uprzednim wykupie od miasta. W zamian za to, Państwo O. mieli sfinansować wykup tego mieszkania przez pokrzywdzonych i przenieść na ich rzecz mieszkanie znajdujące się, bądź przy ul. (...), bądź przy ul. (...). Tego lokalu O. nie mogli wykupić od miasta, bo najprawdopodobniej w stosunku do kamienicy, w której to mieszkanie się znajdowało przysługiwały jakieś roszczenia. Jak wskazał oskarżony, z cywilnoprawnego punktu widzenia, umowa zawarta pomiędzy O. a K. była nieważna, albowiem świadczenie O. było niemożliwe do wykonania. W umowie przedwstępnej były określone również zobowiązania Państwa K. na wypadek niewykonania umowy i w tym zakresie w akcie notarialnym dokumentującym umowę przedwstępną zastrzeżony był tytuł egzekucyjny. Dodał, że w konsekwencji, sytuacja prawna wyglądała w ten sposób, że umowa przedwstępna nie mogła zostać skonsumowana, przez co K. zobowiązani byli do zapłaty drakońskich kar umownych. W dalszej części R. J. (1) zaznaczył, że K. zainteresowani byli uzyskaniem dwóch niezależnych mieszkań - jednego dla siebie, drugiego dla syna. G. Z. twierdziła, że dysponuje jednym z takich mieszkań. Miało być to mieszkanie o statusie najmu od Zrzeszenia (...) w dzielnicy R.. Oskarżony zaznaczył, że spotkał się z K. w niedzielę 25 sierpnia i pokazał im potencjalne drugie mieszkanie. Ostatecznie zdecydowali się oni na mieszkania przy ul. (...), które stanowiły własność (...) sp. z o.o. K. wyrazili zgodę na szybką przeprowadzkę i jak wskazał oskarżony, ustalili, że uzyskają oni na prace adaptacyjne i remontowe kwotę (...) zł. Pani Z. miała otrzymać wynagrodzenie w wysokości (...) zł, zaś kwota uzyskana ze sprzedaży stanowiącego własność K. mieszkania przy ul. (...), miała pozostać w jego dyspozycji. Dodał, że część tej kwoty miała zostać zaliczona na poczet ceny za lokale przy ul. (...), po tym jak zostanie zakończone postępowanie egzekucyjne toczące się z tego lokalu, jak również nastąpi podział tego lokalu poprzez wyodrębnienie części na parterze oraz w podpiwniczeniu budynku. Druga część kwoty uzyskanej ze sprzedaży - miało być to ok. (...) zł - miała być rozliczona z O. w wysokości z nimi uzgodnionej. W dalszej części, oskarżony wskazał, że w dniu następnym K. udzielili mu u Notariusza P. K. pełnomocnictwa do sprzedaży lokalu przy ul. (...) oraz pokwitowania ceny uzyskanej ze sprzedaży. Zakupem lokalu wyraził zainteresowanie Pan F. P., a uzgodniona cena opiewała na kwotę (...) zł. W dniu następnym, tj. 27 sierpnia 2013 roku zawarta została umowa sprzedaży, a pieniądze przekazane w gotówce. Jak wskazał, tego samego dnia Pani Z. otrzymała swoje wynagrodzenie, a K. kilka dni później po przeprowadzeniu się do lokali przy ul. (...) oraz wymeldowaniu się z lokalu przy (...) otrzymali umówioną kwotę na potrzeby adaptacyjno-remontowe, czyli (...) zł. Oskarżony wyjaśnił, że krótko potem zaczęły się z Panem K. problemy, bowiem nie chciał on przystąpić do zawarcia umowy przedwstępnej sprzedaży im lokalu przy ul. (...), tudzież pełnomocnictwa umożliwiającego reprezentowanie K. w sporze z O.. Spór ten związany miał być z wysokością kwoty, jaką ewentualnie K. powinni rozliczyć z O.. R. J. (1) dodał, że wydaje mu się jednak, że w tym momencie K. miał już świadomość, iż Państwo O. nie są w stanie mu zagrozić, bowiem nie był już właścicielem mieszkania przy ul. (...), które ewentualnie mogłoby być zajęte w postępowaniu egzekucyjnym. Posiadał wiedzę o sprzedaży mieszkania i zapłacie ceny, a jak sam twierdził, z uwagi na fakt, że 34 albo 37 lat swojego życia przesiedział w więzieniu, ewentualnej odpowiedzialności karnej się nie obawia. W dalszej kolejności oskarżony wskazał, że w listopadzie 2013 roku stosunki między nimi stały się szczególnie napięte z uwagi na program „(...)” Telewizji (...). Jak stwierdził, Pan K. uznał, że jest to idealny instrument nacisku na jego osobę, by spróbować wyciągnąć od niego całą kwotę (...) zł. Nadmienił, że nie przyjmował zarówno od niego jak i od Pani Z. pokwitowań za wypłacone sumy. Ostatecznie, jak wskazał oskarżony, ustalili, że rozliczy z nim całość pozostałej w jego dyspozycji ceny z potrąceniem kwoty (...) zł, którą traktował, jako formę zadośćuczynienia za podjęte przez niego działania. Finalnie, w dniu 14 sierpnia 2014 roku, nastąpiło definitywne zakończenie zlecenia pomiędzy nim a Panem K. i tegoż dnia Państwo K. złożyli przed notariuszem J. Ś. stosowne oświadczenie w tym przedmiocie. R. J. (1) wyjaśnił, że udzielili mu również pełnomocnictwa do reprezentowania w sporze z O.. Była to kwota (...) zł w gotówce, zaś kwota (...) zł rozliczona została barterowo, poprzez przekazanie K. w tym dniu jednokaratowego brylantu zapieczętowanego, zalakowanego i certyfikowanego przez Międzynarodowy Instytut Gemmologiczny w A.. Wartość tego kamienia była dwukrotnie wyższa niż (...) zł. Oskarżony wyjaśnił, że kamień ten odebrał od K. na początku listopada 2014 roku, wypłacając mu wówczas kwotę (...) zł. Na pytanie prokuratora, R. J. (1) wyjaśnił, że z relacji G. Z. nie wynikało, że umową na podstawie, której K. mają zbyć lokal przy ul. (...) ma być wyłącznie umową zamiany. Na kolejne pytanie

prokuratora, oskarżony odpowiedział, że o sprzedaży mieszkania za kwotę (...) zł, K. dowiedział się po wizycie u Notariusza K.. Miało to miejsce na przełomie sierpnia i września 2013 roku. Jak wyjaśnił, P. mówił, że K. zrobił tam awanturę, twierdząc, że na nic nie wyrażał zgody. Na pytanie prokuratora, R. J. (1) nadmienił, że o fakcie związanym ze sprzedażą lokalu, K. dowiedzieli się od niego, bowiem w wyniku tej sprzedaży uzyskał pieniądze, z których zostało uiszczono wynagrodzenie kwoty Pani Z. oraz kwota (...) zł na ich rzecz. Na pytanie prokuratora, oskarżony dodał, że przy zawieraniu pełnomocnictwa obecni byli Notariusz, oboje K. i on. G. Z. nie było. Notariusz miał przygotowany projekt pełnomocnictwa, odczytał go K., którzy go zaakceptowali i podpisali.

W dniu 15 marca 2016 roku (k. 1246-1247, t. VII), R. J. (1) przesłuchiwany w charakterze podejrzanego podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Dodał, że odnośnie spłaty zadłużenia w stosunku do J. B. (1), to od złożenia przez niego zawiadomienia o przestępstwie, nie udało mu się nic zwrócić. Jednocześnie nadmienił, że nie dysponuje żadnymi dokumentami, w tym pokwitowaniami odnośnie pieniędzy związanych z przekazaniem pieniędzy dla D. Ś.. Odnośnie M. W. (1), oskarżony wskazał, że od sierpnia 2015 roku wpłacił na jej konto łącznie (...) zł i dysponuje potwierdzeniem wpłat na sumę (...) zł. Ostatnia wpłata nastąpiła w formie elektronicznej w dniu 2 lutego 2016 roku na kwotę (...) zł.

W dniu 15 kwietnia 2016 roku (k. 1299-1300, t. VII), R. J. (1) złożył krótkie wyjaśnienia odnośnie dokumentu z k. 708, t. VI. Wskazał, że jest to podpisane przez niego w dniu 5.11.2014 r. pokwitowanie, a napisane odręcznie przez Pana K.. Jak wyjaśnił treść tego oświadczenia zawierała tylko pierwsze zdanie, natomiast drugie zdanie o treści „Zobowiązuję się zwrócić 270 tys. zł w ciągu 14 dni” zostało dopisane przez Z. K. (1) później, już po podpisaniu. Oskarżony stanowczo zaprzeczył, aby mógł podpisać oświadczenie o takiej treści, gdy małżonkowie K. podpisali notarialnie oświadczenie w dniu 14.08.2014 r. o całkowitym rozliczeniu się z nim.

Na rozprawie w dniu 6 lutego 2017 roku (k.1541-1543,t.VIII), oskarżony R. J. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Po odczytaniu mu wyjaśnień z k. 1109-1113, R. J. (1) dodał, że w dniu 2 sierpnia 2016 roku ostatecznie i całkowicie nastąpiło rozliczenie należności wobec J. B. (1) i potwierdził składane uprzednio wyjaśnienia.

Na rozprawie w dniu 29 stycznia 2018 roku (k.2057-2071, t.XI) oskarżony R. J. (1) ponownie złożył wyjaśnienia, które pokrywały się z wcześniejszymi wyjaśnieniami składanymi na etapie postępowania przygotowawczego, w których potwierdzając wcześniej wskazywane okoliczności, odniósł się do wszystkich zarzutów i do zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania karnego.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

ujawnione w toku niniejszego postępowania dowody, ze względu na wieloletni i rozbudowany charakter przestępczej i zawodowej działalności R. J. (1), w części nie odnosiły się bezpośrednio do zarzutów postawionych oskarżonemu w niniejszym postępowaniu - dotyczy to zeznań świadków, którzy zostali zawnioskowani przez prokuratora do ujawnienia w trybie art. 333 § 2 kpk oraz dokumentów związanych z zawieraniem przez oskarżonego umów związanych z tymi osobami. Z kolei dowody z zeznań świadków – pokrzywdzonych w niniejszej sprawie oraz osób mających związek z zarzutami postawionymi oskarżonemu, tj. pozostałych przesłuchanych (oprócz U. H.) świadków, doprowadziły do ujawnienia także okoliczności niemających znaczenia dla dokonania prawno-karnej oceny zachowania oskarżonego R. J. (1) w kontekście czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia w niniejszej sprawie. Z kolei oskarżony szczegółowo, a wręcz drobiazgowo, wyjaśniał w zakresie okoliczności dotyczących zachowań pokrzywdzonych, ich sytuacji, okoliczności incydentalnie związanych z treścią postawionych mu zarzutów, opisywał jakie wg niego mieli rzeczywiste intencje pokrzywdzeni zawierając różnego rodzaju umowy, natomiast w odniesieniu do zdarzeń i swych zachowań związanych bezpośrednio z zarzutami aktu oskarżenia, jego wyjaśnienia były ogólnikowe, ograniczające się niemalże jedynie do zakwestionowania znamion przypisanych mu czynów. Z tych względu ocena dowodów odnosić się będzie przede wszystkim do tych dowodów i ich elementów, które stanowiły podstawę poczynionych ustaleń faktycznych dotyczących czynów przypisanych R. J. (1).

Dokonując oceny wyjaśnień R. J. (1) Sąd dał im wiarę jedynie w tym zakresie, w jakim znajdują one potwierdzenie w ujawnionych dokumentach w postaci umów, także zawieranych w formie aktów notarialnych, potwierdzeń dokonania wpłat i pisemnych oświadczeń osób z którymi oskarżony zawierał umowy. Ocena taka wynika nie tylko z analizy tych umów, oświadczeń, pisemnych zobowiązań, ale także z zeznań świadków związanych z poszczególnymi działaniami oskarżonego, które to dowody poddane we wzajemnym powiązaniu analizie i ocenie pozwoliły na dokonanie rekonstrukcji zachowania oskarżonego, w tym także w zakresie jego motywacji i winy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. J. (1), w których wskazywał on na to, że podejmując zobowiązania i zawierając opisane w wyroku umowy z J. B. (1), M. F. (1), A. B. i K. B., M. i Z. K. (1), M. W. (1) oraz z M. B., działającą jako pełnomocniczka M. S. umowy, miał zamiar je realizować i wykonywać zgodnie z zawartymi w nich warunkami, albowiem są one nielogiczne, nieracjonalne, sprzeczne z uznanymi przez Sąd za wiarygodne dowodami z dokumentów oraz z zeznaniami świadków – uczestników zdarzeń objętych przypisanymi R. J. (1) czynami. Z tych względów Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. J. (1), z których wynika, że nie miał zamiaru przywłaszczyć powierzonych mu pieniędzy pokrzywdzonych.

Odnośnie wyjaśnień R. J. (1) w zakresie umowy z J. B. (4) (pkt I wyroku) nie ulega wątpliwości, że nie doszło do realizacji przez oskarżonego zadań wynikających z zapisów umowy przechowania środków pieniężnych zawartej w dniu 22 grudnia 2011 roku między oskarżonym a J. B. (1) i w związku z tym do osiągnięcia oczekiwanego przez J. B. (1) skutku. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, żaden z dowodów nie potwierdza tego, aby oskarżony do wykonania umowy przystąpił i ją realizował, w szczególności z zeznań R. B. (1) i A. S. (2), nie wynika aby były przekazywane D. Ś. (lub komukolwiek innemu) pieniądze w celu doprowadzenia do sfinalizowania Umowy przedwstępnej sprzedaży z dnia 22 grudnia 2011 roku, rep A. (...), tj. w celu uregulowania stanu prawnego nieruchomości i doprowadzenia do zawarcia ostatecznej umowy sprzedaży, w sposób wynikający z umowy zawartej przez oskarżonego z J. B. (2). Oskarżony w dniu dokonania przez J. B. (1) wpłaty całości kwoty wskazanej w umowie przechowania, wypłacił całą kwotę z banku i w żadnej części nie spożytkował jej na realizację zapisów umowy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że przekazał pieniądze w związku z realizacją umowy A. S. (2) i R. S., albowiem oskarżony, który jak wynika z akt sprawy, drobniawo odbierał pokwitowania od innych osób np. J. S. (3) i U. H., nie dysponuje jakimkolwiek potwierdzeniami przekazania pieniędzy – zarówno A. S. (2) i R. B. (2), jak i wskazanymi w umowie z J. B. (1) potwierdzeniami podpisanymi przez D. Ś. podpisem poświadczonym notarialnie, co stanowiło warunek rozliczenia przekazanych mu środków pieniężnych. Ponadto brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na poniesienie przez niego kosztów w związku z zawartymi umowami, a stan prawny nieruchomości nie został uregulowany na skutek jakichkolwiek działań przez niego podejmowanych, z którymi wiązało się ponoszenie uzasadnionych i udokumentowanych wydatków, mimo że całość powierzonych mu środków została w dniu dokonania ich wpłaty pobrana przez oskarżonego z rachunku bankowego. Dokonywane przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach rozważania dotyczące intencji zawarcia przez J. B. (1) umowy z D. Ś. – sprzeczne z treścią umowy i zeznaniami J. B. (1), nie mają związku z zakresem postawionego mu zarzutu, nie stały także na przeszkodzie w zawarciu przez oskarżonego umowy przechowania środków pieniężnych, na mocy której uzyskał od J. B. (1) pieniądze, które sobie przywłaszczył, a które miał spożytkować w celu doprowadzenia do zawarcia umowy sprzedaży. Zawracie przez oskarżonego i J. B. (1) umowy przechowania, zakładającej zwrot przekazanej oskarżonemu kwoty z odsetkami w razie niezrealizowania przez niego powierzonych mu zadań, nie świadczy o nieprawdziwości intencji J. B. (1) związanych z zawarciem przez niego umowy przedwstępnej z D. Ś., albowiem zwrot powierzonej kwoty powiększonej o odsetki miał nastąpić dopiero w razie niedojścia do skutku sprzedaży na jego rzecz nieruchomości, a wskazany termin sfinalizowania transakcji sprzedaży był na tyle odległy, że jej dojdzie do skutku po uporządkowaniu kwestii pranych, było w pełni realne. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie relacji zawodowych łączących go z J. B. (1), albowiem wyjaśnienia w tym zakresie zostały potwierdzone przez świadka J. B. (1).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego R. J. (1) związanym z czynem przypisanym mu w punkcie II wyroku, dostrzegając że w większości wyjaśnienia te stanowią swoistą recenzją postawy M. F. (1), związanej z całokształtem jej kontaktów z oskarżonym, w tym także okoliczności jedynie pobocznie związanych z postawionym R. J. (1) zarzutem oraz zawierają kwestie dotyczące oceny przez oskarżonego odpowiedzialności M. C. wobec pokrzywdzonej. Wyjaśnienia te są sprzeczne z ujawnionymi w sprawie i uznanymi za w pełni wiarygodne dowodami z dokumentów w postaci umowy zlecenia obsługi prawnej, umowy przechowania środków pieniężnych, oświadczeń o odstąpieniu od

umowy i warunkowym uznaniu końcowego rozliczenia, udokumentowaniem przekazania pieniędzy oraz z zeznaniami M. F. (1) i częściowo M. C.. W odniesieniu do wyjaśnień oskarżonego, negujących przywłaszczenie pieniędzy powierzonych mu na skutek zawarcie przez M. F. (1) z oskarżonym umowy zlecenia usług prawnych i umowy przechowania środków pieniężnych, ewolucji jej wykonania wynikającej z niezrealizowania umowy zlecenia usług prawnych, przy jednoczesnym niezwróceniu przez oskarżonego pokrzywdzonej powierzonych mu środków, wskazać należy że nie zasługują na uznanie wyjaśnienia, z których wynika, oskarżony rozliczył się z M. F. (1) zgodnie z jej wolą. Przeczą temu bowiem zarówno zeznania M. F. (1) w tym zakresie – spójne, konsekwentne i rzeczowe, jak i dowody z dokumentów, w postaci w szczególności dowodów uzyskania przez nią łącznie zwrotu pieniędzy w kwocie (...) złotych spośród powierzonych R. J. (1) (...) złotych oraz oświadczeń o warunkowym rozliczeniu kwoty (...) złotych, po sporządzeniu których (w dniu 14 grudnia 2012 roku i 24 stycznia 2013 roku) nie doszło do ziszczenia wskazanego w nich warunku, a oskarżony zwrócił M. F. (1) jedynie (...) złotych.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. J. (1) odnośnie okoliczności związanych z czynem przypisanym mu pkt III wyroku, tj. czynem ciągłym popełnionym na szkodę A. B. i K. B., albowiem zarówno związane tym czynem dokumenty, jak i zeznania świadka A. B., stanowczo temu przeczą, a ocena sprzecznych dowodów dokonana z uwzględnienia zasad logiki i doświadczenia życiowego, wskazuje na wiarygodność dowodów z dokumentów oraz z zeznań świadka A. B.. Sąd nie dał zatem wiary wyjaśnieniom R. J. (1), że zawarcie przez niego i małżonków B. w dniu 8 maja 2013 roku przedwstępnej umowy sprzedaży działek nr (...) położonych w Ż. oraz przyjęcie w związku z tymi umowami zapłaty ceny w kwocie mniejszej aniżeli wskazana w umowie kwota (...) złotych, stanowiło ukrytą umowę pożyczki tejże kwoty. Zarówno bowiem treść umowy z dnia 8 maja 2013 roku Rep. A (...), jak i zeznania A. B., jednoznacznie wskazują na to, że intencją małżonków B., którzy już w przeszłości korzystali z usług oskarżonego – jako prawnika, radcy prawnego, osoby uczetniczającej w obrocie nieruchomościami, było doprowadzenie do sfinalizowania umowy przedwstępnej sprzedaży. Zawarcie umowy przedwstępnej oraz jej późniejsze zmiany, wskazują na wiarygodność zeznań świadka w tym zakresie, natomiast okoliczność wpłaty całości ceny – wobec oświadczenia zawartego w przedwstępnej umowie sprzedaży - akcie notarialnym podpisanym przez oskarżonego potwierdzającego otrzymanie całej kwoty, odmienne wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie Sąd uznał za niewiarygodne - już przy zawarciu umowy przedwstępnej wynikała z wcześniej prawidłowej współpracy i zaufania do R. J. (1). O rzeczywistych intencjach małżonków B., wynikających z treści umowy przedwstępnej sprzedaży świadczy także fakt, że po dowiedzeniu się przez A. B. z telewizyjnego programu „(...)”, że wobec oskarżonego są formułowane zarzuty związane z uczciwością jego działań, sprawdził w księdze wieczystej czy także w związku z zawartą z nim umową oskarżony nie dopuścił się nieprawidłowości, a po ustaleniu, że działki zostały sprzedane innym nabywcom, niezwłocznie zwrócił się do R. J. (1) o zwrot pieniędzy – co nastąpiło ze znaczną zwłoką. Niewiarygodne zatem są wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, negujące jego rzeczywiste intencje przywłaszczenia powierzonych mu pieniędzy, a nie dokonania sprzedaży małżonkom B. nieruchomości wskazanych w akcie notarialnym z 8 maja 2013 roku. Bez znaczeni przy tym są motywy działania małżonków B. dokonujących całości zapłaty ceny przy zawarciu umowy przedwstępnej sprzedaży, albowiem forma tej umowy i jej zapisy nie pozostawiają wątpliwości co do jej faktycznego celu i znaczenia, zgodnego z zapisem zawartym w akcie notarialnym. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie relacji zawodowych łączących go z A. B., albowiem wyjaśnienia w tym zakresie zostały potwierdzone przez świadka A. B..

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom R. J. (1), w których kwestionuje on fakt wprowadzenia w błąd Z. K. (1) co do treści udzielonego mu pełnomocnictwa oraz planowanych czynności prawnych, albowiem zebrane w tym zakresie dowody nie pozwoliły na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że rzeczywiście wprowadzenie małżonków K. w błąd w sposób opisany w zarzucie czynu wskazanego w pkt 5 aktu oskarżenia miało miejsce. Przeczą temu dowody w postaci jednoznacznie brzmiącego notarialnego pełnomocnictwa udzielonego R. J. (1) przez M. i Z. K. (1) w dniu 26 sierpnia 2013 roku (rep A (...)). Także zeznania świadka P. K., który jako notariusz sporządził akt notarialny udzielonego oskarżonemu przez małżonków K. pełnomocnictwa, które zostały uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne, wskazują na to, że wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie uznać należy za wiarygodne, natomiast negujące je zeznania Z. K. (1) na walor wiarygodności nie zasługują. Zeznania Z. K. (1) akcentują fakt pozostawiania przez niego w błędzie co do treści pełnomocnictwa, ale jest ono w swej treści jednoznaczne co do zakresu objętych nim czynności, zostało także odczytane przez notariusza, do którego Z. K. (1) nie zgłaszał zastrzeżeń, że jest ono sprzeczne z jego wolą

lub go nie rozumie. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie jego interpretacji zasadności zawarcia przez małżonków K. umowy sprzedaży oraz ich akceptacji dla takiego rozwiązania, albowiem potwierdza to fakt udzielenia mu pełnomocnictwa jedynie do sprzedaży mieszkania i związanych z tym czynności organizacyjno-technicznych. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że nie miał zamiaru przywłaszczyć pieniędzy pochodzących z zawarcia umowy sprzedaży, przeczy temu bowiem logiczna analiza jego zachowania i czynności przez niego podejmowanych w pewnej sekwencji czasowe. Po pierwsze wskazać zatem należy, że skoro do zawarcia finalnej umowy sprzedaży z F. P. doszło w dniu 27 sierpnia 2013 roku, a uzyskanie przez oskarżonego pełnomocnictwa do sprzedaży nastąpiło w dniu 26 sierpnia 2013 roku, to już w dacie uzyskania pełnomocnictwa, oskarżony miał świadomość, że w ciągu kilkunastu godzin zawrze ostateczną umowę sprzedaży. Ocena taka wynika z powszechnie znanego faktu konieczności wcześniejszego umówienia wizyty u notariusza, dostarczenia mu informacji i często także dokumentów, niezbędnych do przygotowania projektu aktu notarialnego, co jest czynnością czasochłonną. Skoro między udzieleniem pełnomocnictwa, a zawarciem przez pełnomocnika umowy upłynęła niespełna doba, to mając na uwadze wynikającą z akt sprawy dyspozycyjność małżonków K. w dniu 27 sierpnia 2013 roku – udali się w tym dniu do właściwego urzędu w celu dokonania wymeldowania, nic nie stało na przeszkodzie, aby od razu została zawarta w dniu 27 sierpnia 2013 roku umowa przez małżonków K., bez udzielenia dzień wcześniej pełnomocnictwa oskarżonemu. Jedynym w ocen Sądu celem uzyskania pełnomocnictwa w przeddzień zawarcia umowy sprzedaży, była chęć ukrycia przez pokrzywdzonymi uzyskania pieniędzy z tytułu sprzedaży mieszkania i nie przekazania ich przez oskarżonego pokrzywdzonym, co czyni jego wyjaśnienia kwestionujące dokonanie przywłaszczenia pieniędzy z tytułu zapłaty niewiarygodnymi. Sąd dał wiarę oskarżonemu, że ostateczne rozliczenie między nim a małżonkami K. nastąpiło do dnia 14 sierpnia 2014 roku, albowiem w tym dniu M. K. (1) i Z. K. (1) złożyli oświadczenie o całkowitym rozliczeniu z nimi przez R. J. (1) kwoty uzyskanej tytułem ceny za sprzedaż lokalu nr (...) w budynku przy ul.(...) „zgodnie z ustaleniami ustnymi pierwotnie poczynionymi” pomiędzy nimi a oskarżonym w sierpniu 2013 roku oraz potwierdzili należyte wykonanie przez R. J. (1) umocowania objętego pełnomocnictwem udzielonym mu przez małżeństwo K. w dniu 26 sierpnia 2013 roku – Rep. A (...). Oświadczenie zostało podpisane przez M. i Z. K. (1) w obecności notariusza J. Ś., która poświadczyła złożone w jej obecności przez M. i Z. K. (1) podpisy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że przekazywane w późniejszym terminie niewielkie kwoty na rzecz Z. K. (1) wynikały „z dobroci serca” – jak wyjaśnił odpowiadając na pytania, uznając że oskarżony przekazywał mu pieniądze w celu pozyskania przychylności pokrzywdzonego, o czym zresztą sam także wyjaśniał, wskazując że liczył na to, że Z. K. (1) przestanie go „oczerniać przed Sądem”. W pozostałym zakresie wyjaśnienia dotyczące relacji z Z. K. (1) nie są bezpośrednio związane ze znamionami czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 5 aktu oskarżenia, ani ze znamionami czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV wyroku, mają charakter pobocznych zdarzeń związanych z zarzutem aktu oskarżenia i nie stanowiły podstawy poczynionych przez Sąd ustalen faktycznych oraz nie miały znaczenia przy ocenie dowodów.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego R. J. (1) dotyczącym okoliczności poprzedzających zawarcie w przez M. B. jako pełnomocnika M. S. w dniu 11 lipca 2013 roku umowy sprzedaży mieszkania M. S. przy ul. (...) w W. oraz zawarcia przez nią w dniu 11 lipca 2013 roku umowy przechowania środków pieniężnych uzyskanych ze sprzedaży mieszkania M. S., R. J. (1). Okoliczności te są bowiem zbieżne z danymi wynikającymi z dokumentów w postaci pełnomocnictwa i umów oraz z zeznań M. B.. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których kwestionuje on przywłaszczenie przez siebie powierzonych mu pieniędzy. Przeczą temu zeznania M. S., która w związku z planowaną przeprowadzką i planami kupna domu pod P., potrzebowała pieniędzy i zwróciła się do oskarżonego o ich zwrot. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, już w treści podpisanej i przygotowanej przez oskarżonego, jako radcę prawnego umowy przechowania środków pieniężnych, zawarta jest jego intencja dysponowania tymi środkami jak właściciel - w sposób swobodny, bez ograniczeń wynikających np. z woli M. S., albowiem bez porozumienia z nią ograniczył swobodę uzyskania przez nią jej pieniędzy, przekazanych mu bez jej zgody, w ten sposób, że zastrzegł że przekazanie pieniędzy M. S. może nastąpić do rąk własnych lub na wskazany przez nią rachunek bankowy, zastrzegając – bez ustalenia tego z M. S. – że zdeponowanej kwoty nie może odebrać od R. J. (1) „jakikolwiek pełnomocnik M. S.”, a następnie mimo ustnych próśb nie zwrócił jej pieniędzy, podobnie jak nie uczynił tego w zakreślonym przez nią w wezwaniu z dnia 11 października 2013 roku terminie, co przeczy jego wyjaśnieniom o chęci zwrotu pieniędzy M. S. i maksymalnego zabezpieczenia jej interesów. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego wskazującym na to, że nie zwracał pieniędzy M. S., aby ją

uchronić przed A. S. (2) i M. R. (2), albowiem M. S. nie prosiła go o to, nie była i nie jest osobą nieporadną, a unikanie przez oskarżonego zwrotu pieniędzy miało miejsce także wówczas, gdy złożyła ona zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oraz gdy jej interesy reprezentował jej adwokat. Wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, w ocenie Sądu jedynym powodem niezwrócenie przez niego M. S. pieniędzy, była chęć dalszego dysponowania nimi, zwłaszcza, że sytuacja finansowa oskarżonego, zadłużonego na wielotysięczne sumy, była od 2010 roku bardzo zła.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom R. J. (1), w których kwestionuje on fakt przywłaszczenia pieniędzy na szkodę M. W. (1) (pkt VI wyroku), wskazując jako argument na potwierdzenie swego stanowiska, brak złożenia przez nią powództwa adhezyjnego – co zresztą w dacie wniesienia aktu oskarżenia (31 sierpnia 2016 roku) nie było możliwe oraz wskazując na postępowanie cywilne między nią a J. W. (2) i K. P., przy jednoczesnym braku pozwu przeciwko oskarżonemu. Wskazać jednak należy, że zakres pozwu przeciwko J. W. (2) i K. P. jest inny aniżeli zakres odpowiedzialności prawnokarnej oskarżonego, a nadto brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że rezygnacja przez M. W. (1) z dochodzenia na drodze cywilnej niemożliwych do uzyskania świadczeń pieniężnych od oskarżonego (co do którego niewypłacalności jak wynika z akt sprawy nie ma wątpliwości), uzasadniałoby odstąpienie przez pokrzywdzoną, funkcjonariuszkę policji od złożenia i popierania zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Sąd nie kwestionuje wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, w których wskazuje, że źródłem jego zobowiązania wobec M. W. (1) jest „sygnowane” przez niego oświadczenie z grudnia 2013 roku, ale oskarżony w swych wyjaśnieniach pomija przy tym fakt, że złożenie tego oświadczenia, w którym pisemnie uznaje swoje zobowiązanie wobec niej, wynikało z wcześniejszego dokonania przez M. W. (1) wpłat z tytułu zaliczek na zakup mieszkania i ich nierozliczenia oraz z łączących ich ustaleń, dotyczących spożytkowania tych pieniędzy i udziału oskarżonego w zawarciu umowy sprzedaży i dalszym dysponowaniu tą kwotą. Oskarżony w dniu 2 grudnia 2013 roku zobowiązał się w związku powyższym do zwrotu M. W. (1) kwoty (...) złotych do dnia 21 stycznia 2014 roku oraz kwoty (...) złotych do dnia 16 grudnia 2013 roku, przy czym oczywistym jest mimo treści jego wyjaśnień, że uczynił to z uwagi na istniejące wobec niej zobowiązanie. Nie zasługują zatem na uwzględnienie wyjaśnienia oskarżonego, w których neguje on otrzymanie pochodzących od M. W. (1) środków pieniężnych i ich późniejsze przywłaszczenie.

Wskazane powyżej okoliczności skutkowały uznaniem wyjaśnień oskarżonego R. J. (1) za jedynie w części wiarygodne.

Sąd w całości – w zakresie dotyczącym okoliczności związanych z postawionymi R. J. (1) w niniejszym postępowaniu zarzutami - dał wiarę zeznaniom świadków J. B. (1), J. O. (2), J. O. (1), A. B., P. K., Z. K. (2), M. S., Z. D., R. K., K. S., E. O., M. W. (1), M. F. (1), J. Ś. i K. O., albowiem zeznania te są wewnętrznie spójne, konsekwentne, rzeczowe i w odpowiednim zakresie korespondują z dokumentami w postaci aktów notarialnych i umów, których treści żadna ze stron nie kwestionowała. Świadkowie logicznie zeznawali na temat zdarzeń w których brali udział, wskazując na charakter swego zaangażowania oraz jego za krew, występowali bowiem w różnych rolach: notariusze, pełnomocnicy, strony umowy. Zeznania te, zwłaszcza w świetle stosownych zapisów umów i oświadczeń, są w pełni wiarygodne i jako takie stanowiły podstawę poczynionych przez Sąd, w odpowiednim zakresie, wynikającym z wiedzy świadków i zakresu ich relacji z oskarżonym i popełnionymi przez niego czynami.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadka Z. K. (1), w zakresie dotyczącym faktu zawarcia umowy z małżonkami O., kontaktów z G. Z., znajomości z oskarżonym, trudności z uzyskaniem od niego pieniędzy z tytułu sprzedaży mieszkania przy ul.(...). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka wskazującym na jego dezorientację dotyczącą podejmowanych z jego udziałem czynności, albowiem przeczą okoliczności związane z podejmowanymi przez niego działaniami związanymi ze sprzedażą mieszkania przy ul.(...) małżonkom O. oraz udzieleniem pełnomocnictwa R. J. (1). Działania te noszą cechy pewnego przemyślenia i swobodnego sprytu w realizacji planu związanego z uzyskaniem świadczeń od małżonków O., nacechowane jednak są krótkowzrocznością, albowiem niedotrzymanie warunków umowy przedwstępnej sprzedaży zawartej w dniu 20 sierpnia 2012 roku z E. O. i J. O. (1) (Rep A (...)) wiąże się z obowiązkiem dokonania na rzecz małżonków O. zwrotu uzyskanych pieniędzy – co Z. K. (1) starał się udaremnić, o czym świadczą między innymi składane przez niego do akt niniejszej sprawy pisma i wnioski, wskazujące na to, że O. chcieli go oszukać, działali w zмовie z oskarżonym oraz związane z tymi pismami wnioski dotyczące zabezpieczenia roszczenia (nie wiadomo jakiego i w czym mającego swe źródło) roszczenia Z. K. (1) wobec małżonków O., którzy przed udzieleniem przez niego pełnomocnictwa oskarżonemu, przekazali mu na poczet umowy kupna

mieszkania ponad (...) złotych, a o sprzedaży F. P. mieszkania, na którego oddłużenie i wykupienie dali pieniądze, dowiedzieli się z wpisu do księgi wieczystej. Zachowanie Z. K. (1) – albowiem zapewne z uwagi na stan zdrowia i ujawnione w dokumentacji lekarskiej uzależnienie od alkoholu M. K. (1), to on zajmował się sprawami związanymi z mieszkaniem przy ul. (...), wskazuje na to, że nie był on osobą nieporadną, niezorientowaną w sytuacji czy niesamodzielną. Zeznaniom świadka odnośnie braku wiedzy o rzeczywistym zakresie udzielonego oskarżonemu pełnomocnictwa przeczą także okoliczności związane z udzieleniem R. J. (1) pełnomocnictwa w dniu 26 sierpnia 2013 roku w postaci treści pełnomocnictwa, jednoznacznie wskazującego poprzez użycie słowa sprzedaż na zakres objętych nim czynności. Pełnomocnictwo zostało odczytane przez notariusza, który sporządził akt notarialny, co zostało potwierdzone złożonymi przez małżonków K. podpisami pod treścią aktu notarialnego. Do treści pełnomocnictwa ani Z. K. (1), ani M. K. (1) nie zgłaszali zastrzeżeń i nie wskazywali że jest ono sprzeczne z ich wolą lub go nie rozumieją. W ocenie Sądu w świetle tych dokumentów i okoliczności, a także z uwagi na zeznania P. K., który jako notariusz nie miał żadnego interesu w poświadczeniu nieprawdy co do odczytania pełnomocnictwa, a wręcz przeciwnie - dla którego takie zachowanie wiązałoby się z odpowiedzialnością dyscyplinarną i karną, zeznania świadka Z. K. (1) w tym zakresie należy uznać za niewiarygodne. Sąd nie dał także wiary zeznaniom Z. K. (1), że nie doszło do przekazania małżonkom K. przez R. J. (1) przywłaszczonych pieniędzy, albowiem przeczy temu treść oświadczenia złożonego przez nich w dniu 14 sierpnia 2014 roku w obecności notariusza J. Ś., która potwierdziła ich podpisy na oświadczeniu o całkowitym rozliczeniu z R. J. (1) z tytułu ceny za sprzedaż mieszkania przy ul. (...) – przy czym z treści tego oświadczenia nie wynika w jakiej formie to rozliczenie nastąpiło. Oświadczenie to, zostało sporządzone dobrowolnie, a prezentowana m.in. podczas postępowania karnego oraz wynikająca z treści jego zeznań postawa Z. K. (1) wobec oskarżonego postawa wskazuje na to, że nie jest przez niego zastraszone - uznać należy, że treść tego oświadczenia jest zgodna z rzeczywistością. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka odnośnie okoliczności związanych z dopisaniem przez niego w oświadczeniu datowanym na 5 listopada 2014 roku - pokwitowanie odbioru przez oskarżonego od świadka diamentu, fragmentu o zobowiązaniu się przez oskarżonego do zwrotu kwoty (...) złotych w terminie 14 dni, albowiem dysponując oświadczeniem z notarialnie potwierdzonymi podpisami M. i Z. K. (1), o całkowitym rozliczeniu się z nimi, oskarżony będący prawnikiem i radcą prawnym nie podpisałby sprzecznego z nim i mogącego rodzić negatywne skutki finansowe oświadczenia (a także nie wskazałby Z. K. (1), aby takie oświadczenie w jego imieniu na podpisanym przez niego dokumencie umieścił) – o czym zresztą sam racjonalnie i logicznie wyjaśnił. Sąd dał wiarę zeznaniom Z. K. (1) i M. K. (1) o niechęci z jaką oskarżony traktował ich wizyty, próby nawiązania kontaktu, chęć odzyskania pieniędzy, albowiem świadczy także o tym fakt, że przez okres niemalże roku od zawarcia umowy sprzedaży nie rozliczył się z otrzymanych w związku z nią pieniędzy. W pozostałym zakresie dotyczącym relacji oskarżonego z innymi osobami, w tym zwłaszcza oszukiwania przez oskarżonego innych osób, Sąd dał wiarę zeznaniom Z. K. (1) jedynie w zakresie związanym z osobą A.S. – z uwagi na treść wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 roku, sygn. XVIII K 235/15.

Sąd dał wiarę zeznaniom M. B., która m.in. opisała charakter jej relacji z M. S., znajomość z M. W. (1), rozliczenia z J. B. (1) oraz relacje zawodowe z oskarżonym, albowiem zeznania te są spójne, konsekwentne, rzeczowe i w odpowiednim zakresie znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach wskazanych powyżej świadków i wyjaśnieniach oskarżonego oraz w ujawnionych dokumentach. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, że swe działania M. B. podejmowała z inicjatywy, oskarżonego, bez własnego zaangażowania koncepcyjnego i nie wykraczając poza zakres czynności zleconych jej przez R. J. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom G. Z. w zakresie dotyczącym jej znajomości z R. J. (1), M. i Z. K. (1), E. i J. O. oraz w zakresie prowadzonej działalności związanej z pośrednictwem przy transakcjach związanych z rynkiem nieruchomości albowiem okoliczności te zostały potwierdzone innymi dowodami, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań wskazanych powyżej świadków. Sąd dał także wiarę zeznaniom G. Z. w zakresie, w jakim jest zeznani odnośnie przebiegu zdarzeń znajdują potwierdzenie w dokumentach w postaci umów i zaświadczeń. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom G. Z., uznając że są one nielogiczne, niespójne i instrumentalnie ukierunkowane na zmniejszenie jej ewentualnej odpowiedzialności finansowej, a nawet karnej i nie odzwierciedlają rzeczywistego przebiegu relacji między M. i Z. K. (1) a oskarżonym oraz między nimi a E. i J. O. (1), stanowiąc interpretację i opis przebiegu zdarzeń korzystny dla odpowiedzialności G. Z..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. S. (2) w zakresie w jakim opisuje on swoją znajomość z oskarżonym, R. B. (1) i M. S. oraz odnośnie jego wiedzy o czynnościach podejmowanych przez oskarżonego lub na jego polecenie w związku z zawarciem przez D. Ś. przedwstępnej umowy sprzedaży, albowiem są one spójne i rzeczowe, korespondują z zeznaniami R. B. (1), M. (...) i M. R. (2). W pozostałym zakresie zeznania świadka dotyczące znajomości z oskarżonym i ich relacji zawodowych nie miały znaczenia dla poczynionych ustaleń faktycznych związanych z czynami zarzucanymi oskarżonemu i nie podlegały ocenie Sądu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. B. (1) albowiem są one spójne i rzeczowe, wskazywana w zeznaniach świadka okoliczność dotycząca braku jakichkolwiek płatności ze strony oskarżonego związanych z nabyciem mieszkania przy ul.(...) przez J. B. (1) od D. Ś. znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka A. S. (2) oraz wynika z braku jakichkolwiek pokwitowań dokonania przez oskarżonego wydatków z tego tytułu i zgodnie z umową zawartą przez niego z J. B. (1). W żadnej mierze zeznania świadka B. nie pozostają sprzeczności z zeznaniami świadka S., który co prawda zeznał w trakcie postępowania przygotowawczego, że widział jak R. B. (1) przekazuje pieniądze w znacznej kwocie obcej osobie, ale nie powiązał tego wprost z D. Ś. lub J. B. (1) i wiążącymi ich oraz oskarżonego umowami. Taki związek nie wynika także jednoznacznie z konstrukcji protokołu przesłuchania A. S. (2) w charakterze świadka, nie został także przez świadka wskazany w zeznaniach składanych trakcie rozprawy w dniu 17 stycznia 2018 roku. Nie sposób także kwestionować wiarygodności zeznań świadka R. B. (1) w oparciu o wskazaną w zeznaniach A. S. (2) informację, że wie „że ktoś powiedział, że ktoś dał Ś. jakieś pieniądze w większej kwocie, bo nawet jak szedł (em) przed Bożym Narodzeniem do samochodu to wracała z choinką i się cieszyła, że ktoś jej dał pieniądze.”, albowiem informacja ta jest nieprecyzyjna, i nie wskazuje na otrzymanie pieniędzy przez D. Ś. od oskarżonego w związku z załatwianiem formalności mających na celu uregulowanie stanu prawnego zajmowanego przez nią mieszkania.

W ramach czynów zarzucanych oskarżonemu oraz świetle poczynionych powyżej rozważań i ocen, wskazać należy, że zeznania świadków M. R. (2), J. S. (3), U. H., Z. J., M. Z., F. P., J. S. (1), P. P. (2), A. S. (1), M. C., E. G., A. M. i K. C. nie miały znaczenia dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, dotyczyły ich znajomości z oskarżonym, jego współpracownikami lub osobami przez niego pokrzywdzonymi oraz prezentowanej przez świadków oceny postępowania oskarżonego i w tym zakresie Sąd dał im wiarę.

Na uznanie za wiarygodne co do ich treści, formy oraz legalności sporządzenia zasługują dowody z ujawnionych dokumentów, m.in. w postaci kserokopii z akt postępowań karnych, kopii zawartych umów, kopii aktów notarialnych, wyciągów bankowych, informacji z banków dotyczących zajęć rachunków bankowych, informacji o prowadzonych postępowaniach egzekucyjnych, informacji z przebiegu postępowania dyscyplinarnego, albowiem nie budziły one zastrzeżeń natury prawnej i faktycznej, a żadna ze stron (oprócz aktu notarialnego udzielenia przez M. i Z. K. (1) pełnomocnictwa dla R. J. (1)) nie kwestionowała faktu i prawidłowości ich sporządzenia. Odnośnie aktu notarialnego Rep A (...) tj. pełnomocnictwa udzielonego w dniu 26 sierpnia 2013 roku oskarżonemu przez M. i Z. K. (1), Sąd dał wiarę, że dokument ten odzwierciedla rzeczywistą przebieg czynności udzielenia pełnomocnictwa i treść oświadczenia woli M. i Z. K. (1), wskazując na prawidłowy zakres umocowania oraz że został zgodnie z zawartą w nim adnotacją odczytany przez notariusza przed podpisaniem go przez małżonków K. - z przyczyn wskazanych przy ocenie zeznań świadka Z. K. (1). Także protokoły przeprowadzonych w toku postępowania przygotowawczego czynności, w ocenie Sądu zasługują na uznanie za wiarygodny i wartościowy materiał dowodowy – zostały sporządzone na podstawie obowiązujących przepisów prawa, przez uprawnione osoby i w sposób należyty odzwierciedlają przebieg opisanych w nich czynności. Sąd dał wiarę także informacjom dotyczącym karalności oskarżonych, albowiem zostały one sporządzone przez uprawniony do tego organ, na podstawie obowiązujących przepisów prawa, a zapis odnoszący się do skazania R. J. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2017 roku sygn. akt XVIII K 235/15 potwierdza dołączony do akt sprawy i ujawniony odpis wyroku.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy poddany analizie zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. pozwolił na ustalenie stanu faktycznego i doprowadził do uznania, że wina oskarżonego R. J. (1) jest bezsprzeczna, a okoliczności związane z popełnionymi przez niego czynami nie budzą wątpliwości.

Dokonując prawnej oceny zachowań oskarżonego R. J. (1), Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zgodnie z treścią art. 284 § 2 k.k. odpowiedzialność karną za wskazany w tym przepisie występki ponosi osoba, która działając z zamiarem bezpośrednim przywłaszcza sobie powierzoną jej rzecz ruchomą - pozbawia osobę uprawnioną własności tej rzeczy, bez żadnego tytułu i ekwiwalentu, z zamiarem uczynienia z niej swojej własności. Zamiar ten może urzeczywistnić się bądź w bezprawnym zatrzymaniu cudzej rzeczy na własność, np. przez odmowę zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrywanie itp., bądź przekazanie tej rzeczy na własność osobie trzeciej (sprzedaż, zamiana, darowizna), bądź też na bezprawnym jej zużyciu, przerobieniu (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2014 roku sygn. akt V KK 101/14). Przepięstwo określone w art. 284 § 2 k.k. należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, albowiem zachowanie sprawcy musi być ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. W takim przypadku wykluczona jest możliwość popełnienia niniejszego przestępstwa z zamiarem ewentualnym. Elementem kwalifikującym czyn jest w tym wypadku charakter przywłaszczonej rzeczy, którą właściciel powierzył sprawcy w określonym celu, np. do używania, przechowania itp. W takim wypadku sprawca ma całkowitą świadomość tego, że rzeczy tej może używać tylko w granicach określonych przez właściciela w momencie powierzenia mu tej rzeczy, jeżeli więc mimo tego przywłaszcza ją sobie - odpowiada na podstawie art. 284 § 2 k.k. Przywłaszczenie sobie rzeczy powierzonej zawiera w sobie dodatkowy element nadużycia przez sprawcę zaufania, jakim obdarzyła go osoba powierzająca mu swoją rzecz ruchomą.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Jeżeli przestęstwo wyczerpujące ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. zostało popełnione w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. mienia, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych, sprawca zgodnie z art. 294 § 1 k.k. podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Jak wynika z treści art. 115 § 9 k.k. rzeczą ruchomą jest także polski pieniądz. W świetle tego przepisu pieniądze mogą być przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 30 kwietnia 2014 r. (sygn. akt II AKa 52/14), stwierdził, że „przedmiotem sprzeniewierzenia może być każda rzecz ruchoma, w tym również polski pieniądz, który występuje albo w postaci gotówki albo jako pieniądz bezgotówkowy, np. w formie zapisu na rachunku bankowym. Z kolei jeśli osoba, której powierzono prawo do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku bankowym, dokonuje bezprawnie dyspozycji (np. polecenia wypłaty pieniędzy) z tego rachunku, to dopuszcza się przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w rozumieniu art. 284 § 2 k.k.” (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt V KK 236/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKa 382/13).

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu Okręgowego skutkował ustaleniem, że R. J. (1) swymi zachowaniami zrealizował ustawowe znamiona czynów z art. 284 § 2 k.k., podjętego umyślnie, w formule animus rem sibi habendi. Oskarżony jako radca prawny, pod pozorem należytego i zgodnego z prawem wykonywania zawodu, z zamiarem bezpośrednim dokonania sprzeniewierzenia, pozbawił m.in. klientów swojej kancelarii – osoby pokrzywdzone w niniejszym postępowaniu, ich własności poprzez zatrzymanie dla siebie powierzonych mu rzeczy ruchomych w postaci środków pieniężnych i dysponowanie nimi jak własnymi. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. II KKN 273/01 „zamiar bezpośredni zachodzi wtedy, gdy sprawca chce popełnić czyn zabroniony, czyli obejmuje on swoją świadomością wszystkie znamiona tego czynu”. Dokonując przestępstwa, R. J. (1), w sposób świadomy wykorzystywał zaufanie jakim został obdarzony z racji wykonywanego zawodu radcy prawnego, albowiem pod pretekstem udzielenia pomocy prawnej i organizacyjnej przy sprzedaży/kupnie mieszkania, przywłaszczał określone sumy pieniężne, które miały zostać wydatkowane zgodnie z postanowieniami zawartych umów. Oskarżony aby odwrócić w czasie wystąpienie o zwrot pieniędzy i aby uspokoić pokrzywdzonych, częstokroć podejmował różnego rodzaju pozorne działania, które pokrzywdzeni uważali za zmierzające do właściwego zakończenia sprawy i dlatego niejednokrotnie je akceptowali. Patrząc całościowo na okoliczności popełniania czynów zabronionych przez R. J. (1) podkreślenia wymaga fakt, iż podczas całego procederu,

liczne zachowania oskarżonego polegające na przesuwaniu terminów, deklarowaniu zwrotu zdeponowanych środków, a także proponowaniu alternatywnych rozwiązań wykonania umów były jedynie pozorami prawidłowego prowadzenia spraw i od początku nie miały na celu sfinalizowania poszczególnych transakcji. Ponadto, jak wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów komorniczych, wobec R. J. (1) toczyło się szereg postępowań egzekucyjnych, które z uwagi na jego sytuację finansową nie mogły zaspokoić roszczeń wierzycieli. Działalność oskarżonego w dużej mierze sprowadzała się do podejmowania przedsięwzięć mających na celu regulowanie swoich wymagalnych zobowiązań kosztem pokrzywdzonych.

Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w kontekście wskazanych powyżej znamion czynów zabronionych w odniesieniu do czynów przypisanych R. J. (1), Sąd Okręgowy ustalił, że:

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich przypisanych mu w punkcie I wyroku zachowań, w okresie od 23 grudnia 2011 roku do dnia 6 lutego 2013 popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. Zawierając z J. B. (1) umowę przechowania środków pieniężnych, oskarżony zadeklarował, iż będzie wydatkował powierzoną mu kwotę (...) zł zgodnie z postanowieniami umowy, doprowadzając tym samym do nabycia przez pokrzywdzonego lokalu mieszkalnego przy ul. (...). R. J. (1), pomimo deklaracji uregulowania stanu prawnego mieszkania, nigdy nie przedstawił żadnych pokwitowań świadczących o czynnościach zmierzających do sfinalizowania transakcji sprzedaży oraz w sposób enigmatyczny opowiadał pokrzywdzonemu o swoich poczynaniach w tym kierunku. Fakt, iż żadna część kwoty nie została spożytkowana przez R. J. (1) na załatwianie formalności związanych z przekształceniem mieszkania został również potwierdzony przez świadka R. B. (1). Biorąc pod uwagę powyższe, należało uznać, iż oskarżony, chcąc przywłaszczyć powierzone mu pieniądze, nie wykonał żadnych kroków mających na celu prawidłowe wykonanie umowy, a swym zachowaniem jedynie maskował poboczny proceder w postaci przywłaszczenia i rozdysponowania powierzonych mu pieniędzy. Biorąc w depozyt środki pieniężne na oskarżonym spoczywał szczególny obowiązek ich ochrony, a także postępowania z nimi w uzgodniony sposób. O zamiarze oskarżonego, aby postąpić z pieniędzmi jak z własnymi, świadczy chociażby fakt, iż w dniu 23 grudnia 2011 roku, R. J. (1) przełał kwotę (...) zł na rachunek bankowy należący do (...) Sp. z o.o., kwotę (...) zł na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o., a kwotę (...) zł wypłacił w gotówce. Niniejsze transakcje nie były objęte zakresem umowy z dnia 22 grudnia 2011 roku, a sam R. J. (1) nie był do nich uprawniony. Oskarżony w toku postępowania sądowego wyjaśnił, iż dokonał przelewów ze względów bezpieczeństwa, ponieważ toczyły się wobec niego postępowania egzekucyjne. Niemniej jednak sam fakt wykonania powyższych transakcji, bez wiedzy pokrzywdzonego i niezgodnie z umową świadczył o bezprawnym rozdysponowaniu jego własnością. Nadto, po nieudanej próbie odzyskania przez R. J. (1) lokalu w uzgodnionym terminie do 31 grudnia 2012 roku, oskarżony wezwany do zwrotu depozytu, cały czas zwodził J. B. (1) i przesuwiał termin oddania pieniędzy, tłumacząc się kłopotami finansowymi, podczas gdy zgodnie z § 2 zawartej pomiędzy stronami umowy o przechowanie środków pieniężnych z dnia 22 grudnia 2011 roku, R. J. (1) na wypadek niewykonania postanowień umownych, zobowiązany był do zwrotu całej zdeponowanej kwoty (niezależnie czy suma ta została w międzyczasie pomniejszona o płatności na rzecz osoby uprawnionej). Tymczasem pokrzywdzony musiał dopominać się o zwrot swojej własności i dopiero po zawarciu ugody przed Okręgową Izbą Radców Prawnych w Z. udało mu się wyegzekwować część należnych mu pieniędzy. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie I wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich przypisanych mu zachowań w punkcie II wyroku, w dniu 2 kwietnia 2013 roku popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. R. J. (1) zawierając w dniu 28 czerwca 2012 z M. F. (1) umowę zlecenia obsługi prawnej mającej na celu doprowadzenie do nabycia przez pokrzywdzoną lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W., a także umowę przechowania środków pieniężnych w kwocie (...) zł, od samego początku, skrupulatnie realizował poszczególne etapy swojego planu. Oskarżony, chcąc wzbudzić w pokrzywdzonej zaufanie, w dniu 2 lipca 2012 roku podpisał oświadczenie o poddaniu się egzekucji, co do wysokości zdeponowanej kwoty, na wypadek odstąpienia przez M. F. (1) od umowy zlecenia obsługi prawnej, przy czym jak wynika z treści pisma Komornika Sądowego przy SR dla m. st. Warszawy z dnia 18.08.2014 r., w dniu 28 czerwca 2012 roku (k. 701) przeciwko R. J. (1) prowadzono sprawy, w których stan zadłużenia wynosił ponad (...) zł. Oskarżony już od samego początku zdawał sobie sprawę ze swojej niewypłacalności, lecz chcąc przedstawić się w dobrym świetle, wpłynął

na pogłębienie zaufania pokrzywdzonej, co do czystości swoich intencji, poddając się od początku bezskutecznej, a przez to fikcyjnej, egzekucji. Mimo, iż nie doszło do nabycia w terminie lokalu mieszkalnego, a M. F. (1) odstąpiła od umowy i zażądała zwrotu pieniędzy, oskarżony nie zwrócił jej zdeponowanych środków. Nie ulega wątpliwości, że późniejsze zachowania oskarżonego polegające na proponowaniu pokrzywdzonej w zamian lokalu mieszkalnego należącego do M. C., zmianach terminów zawarcia ostatecznej umowy, a także zapewnianiu o zwrocie zdeponowanej sumy było jedynie grą na zwłokę i w oczach pokrzywdzonej stwarzało pozory chęci wywiązania się z umowy. R. J. (1) w taki sposób próbował bowiem uzyskać od pokrzywdzonej zaświadczenie, iż rozliczył się z nią z przechowywanych pieniędzy. Nie bez wpływu pozostawał również fakt, iż oskarżony pełnił zawód zaufania publicznego, co niewątpliwie mogło uspić czujność pokrzywdzonej, która zgadzała się na dalsze poczynania. R. J. (1) ostatecznie nie zwrócił M. F. (1) kwoty (...) zł, co skutkowało musiło wystąpieniem przez pokrzywdzoną z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności aktowi notarialnemu poddania się egzekucji. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie II wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich zachowań przypisanych mu w punkcie III wyroku, w okresie od 12 lipca do 23 sierpnia 2013 roku w W. popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Oskarżony, chciał popełnić przypisany mu czyn i realizował w związku z tym poszczególne jego etapy, podejmując zachowania wyczerpujące ustawowe znamiona czynów zabronionych. R. J. (1) w dniu 8 maja 2013 roku, podpisał z A. B. i K. B. w formie aktu notarialnego przedwstępny umowę sprzedaży działek nr (...) w Ż. za łączną kwotę (...) zł, która to kwota została mu w całości przekazana. Pomimo to, w dniu 11 lipca 2013 roku oskarżony sprzedał działkę nr (...) J. R. A Nr (...), natomiast działkę nr (...) Anicie Stankowskiej – Rep. A Nr (...). Działania R. J. (1) bezpośrednio zmierzały do przywłaszczenia pieniędzy pokrzywdzonych, albowiem od początku oskarżony nie miał zamiaru sfinalizowania transakcji z Państwem B.. Ponadto, oskarżony próbując przeciągnąć całą sytuację w czasie, dwukrotnie aneksował umowę z dnia 8 maja 2013 roku, podczas gdy sporządzając pierwszy aneks do umowy, który przesunął termin sprzedaży działek do dnia 6 września 2013 roku, R. J. (1) doskonale wiedział, że pierwsza z działek została już sprzedana. Podobna sytuacja miała miejsce w przypadku drugiego aneksu, który zawarty został w dniu 6 września 2013 r. i przesunął termin sprzedaży do dnia 6 listopada 2013 roku. Wówczas oskarżony sprzedał już obie działki. R. J. (1), mimo to, cały czas zbywał pokrzywdzonych i stwarzał pozory chęci doprowadzenia sprzedaży do końca, co ze względów oczywistych nie mogło mieć miejsca. W toku całego procederu, oskarżony stwarzał również pozory prawnego zabezpieczenia transakcji, albowiem udzielił A. B. pełnomocnictwo do przeniesienia własności nieruchomości bez udziału sprzedającego, a także zrzekł się możliwości jego odwołania. Pokrzywdzony przez przypadek dowiedział się o sytuacji prawnej działek, po wyemitowaniu programu „(...)”. Wielokrotnie zwracał się również o zwrot pieniędzy, jednak cały czas był zbywany. Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony R. J. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru i dlatego zakwalifikował działania oskarżonego, jako jeden czyn, czyli jedno przestępstwo wykonane w ramach czynu ciągłego zgodnie z art. 12 k.k. Biorąc po uwagę, iż przestępstwo wyczerpujące ustawowe znamiona art. 284 § 2 k.k. zostało popełnione przez R. J. (1) w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. mienia, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza (...) złotych, należało uwzględnić w kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie III wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich przypisanych mu w punkcie IV wyroku zachowań, w okresie od 27 sierpnia 2013 roku do 14 sierpnia 2014 roku popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Zarzucane oskarżonemu czyny zakwalifikowane zostały w akcie oskarżenia jako wyczerpujące znamiona art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. 228 § 3 k.k., ale Sąd Okręgowy, analizując sprawę doszedł do innego przekonania, albowiem w zachowaniu oskarżonego podczas udzielania mu przez M. i Z. K. (1) pełnomocnictwa w formie aktu notarialnego brak jest znamion oszukańczych zabiegów polegających na wprowadzeniu w błąd pokrzywdzonych, czy też wyzyskaniu takiego błędu. Między oszustwem (art. 286 § 1 k.k.) a przywłaszczeniem (art. 284 k.k.) nie ma różnicy co do przywłaszczenia rzeczy, ale jest ta różnica, że oszust uzyskuje rzecz

(mienie, prawo majątkowe) za pomocą oszukańczych zabiegów, zaś sprawca przywłaszczenia wchodzi w posiadanie rzeczy (mienia, prawa majątkowego) na podstawie tytułu prawnego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1999 r. II AKa 131/99).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że M. i Z. K. (1) podpisali pełnomocnictwo dla R. J. (1) w formie aktu notarialnego - Rep. A Nr (...), w którym dokładnie wyszczególniono czynności do jakich był on uprawniony. W dokumencie zawarto adnotację, iż stawający zostali poinformowani o treści art. 68 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami odnoszącego się do utraty bonifikaty na wypadek zbycia nieruchomości przed upływem 5 lat, co zostało również potwierdzone przez świadka P. K.. Ponadto, akt ten został odczytany i przyjęty przez stawających. Jak stanowi art. 94 § 1 Ustawy Prawo o notariacie: akt notarialny przed podpisaniem powinien być odczytany przez notariusza lub przez inną osobę w jego obecności. Przy odczytaniu aktu notariusz powinien się przekonać, że osoby biorące udział w czynności dokładnie rozumieją treść oraz znaczenie aktu, a akt jest zgodny z ich wolą. Na żądanie powinny być odczytane również załączniki do aktu. W takim stanie rzeczy, należało uznać, iż M. i Z. K. (1) zostali zaznajomieni z treścią pełnomocnictwa, które podpisują, a R. J. (1) uzyskał w ten sposób tytuł prawny do sprzedaży mieszkania przy ul. (...) w W.. Biorąc pod uwagę powyższe, zasadnym była zmiana kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Nie ulega wątpliwości, że R. J. (1) sprzedając przedmiotowe mieszkanie F. P., przywłaszczył sobie kwotę (...) zł należącą do M. i Z. K. (1) i zwlekał z oddaniem jej pokrzywdzonym. W sposób oczywisty przyczynił się do przedłużania całego proceduru, deklarując chęć zwrotu uzyskanych ze sprzedaży pieniędzy czy przekazując im w depozyt wartościowy kamień. Ostatecznie w dniu 14 sierpnia 2014 roku, zostało sporządzone notarialne oświadczenie o całkowitym rozliczeniu kwoty tytułem ceny za sprzedaż mieszkania przy ul. (...). Wskazanego przestępstwa, R. J. (1) dopuścił się w stosunku do mienia znacznej wartości, tj. powyżej (...) zł. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie IV wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich przypisanych mu w punkcie V wyroku zachowań, w dniu 2 listopada 2013 roku, popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. Na mocy umowy z dnia 2 listopada 2013 roku, R. J. (1) przez M. B. - jako pełnomocnika M. S., zostały powierzone środki pieniężne w kwocie (...) zł pochodzące ze sprzedaży mieszkania przy ul. (...) w W.. Pokrzywdzona mimo wezwania oskarżonego w dniu 29 października 2013 roku do zwrotu depozytu w terminie 3 dni, nie otrzymała swoich pieniędzy. R. J. (1) swoim postępowaniem bezpośrednio ukazywał zamiar uczynienia z pieniędzy pokrzywdzonej swojej własności, szczególnie poprzez niezwrócenie zdeponowanej kwoty na żądanie strony. Wielokrotnie deklarował również wolę spłaty, lecz nie przełożyło się to na żadne wymierne efekty. Niemożność uzyskania przez pokrzywdzoną swoich pieniędzy doprowadziła do konieczności podpisania porozumienia z R. J. (1) dotyczącego zwolnienia zdeponowanych środków pieniężnych. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie V wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

R. J. (1) działając z winy umyślnej, z zamiarem bezpośrednim zrealizowania wszystkich przypisanych mu w punkcie VI wyroku zachowań, w okresie od 2 grudnia 2013 roku, popełnił czyn z art. 284 § 2 k.k. Zamiar przywłaszczenia środków pieniężnych należących do M. W. (1) urzeczywistnił się u oskarżonego już od samego początku współpracy z pokrzywdzoną. R. J. (1) pobrał bowiem kwotę (...) zł od M. W. (1) tytułem zaliczki na zakup mieszkania przy ul. (...), którą jak wyjaśnił, przekazał następnie właścicielce mieszkania. Fakt ten, został jednak zakwestionowany przez M. B., która w swoich zeznaniach stanowczo utrzymywała, iż żadnych pieniędzy od oskarżonego nie otrzymała. Ponadto, zgodnie z zeznaniami M. W. (1), R. J. (1) zadeklarował, iż powierzone mu środki pieniężne zostaną przekazane na zakup innego mieszkania. Biorąc pod uwagę powyższe rozbieżności, Sąd w tym zakresie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Ponadto, R. J. (1) po nieudanej sprzedaży pierwszego mieszkania, zaproponował pokrzywdzonej zakup innego lokalu mieszkalnego mieszczącego się przy ul. (...). Pobrał również od M. W. (1) kolejną zaliczkę w wysokości 50.000 zł. Pomimo podpisania przedwstępnej umowy sprzedaży, do zawarcia umowy ostatecznej nigdy nie doszło, ze względu na fakt, iż mieszkanie zostało sprzedane innej osobie. R. J. (1) od początku nie miał zamiaru oddania pieniędzy pokrzywdzonej i w tym celu proponował jej mieszkania, których zakup okazywał się być niemożliwy

do zrealizowania. Oskarżony pomimo bezwarunkowego uznania swojego długu w kwocie (...) zł (uwzględniającego obiecane zadośćuczynienie w kwocie (...) zł), a także zobowiązania do rozliczenia się w nieprzekraczalnym terminie do dnia 16 grudnia 2013 rok, nie oddał pokrzywdzonej pieniędzy. W ocenie Sądu, zapewnienia te nie miały jednak żadnego konkretnego znaczenia, albowiem oskarżony nie dysponował na ten moment żadnym majątkiem, a egzekucje wobec niego były bezskuteczne. Wobec powyższego, okoliczności popełnienia czynu, w sposób bezsporny pozwalają uznać, iż swoim postępowaniem przypisanym mu w punkcie VI wyroku, R. J. (1) wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

W ocenie Sądu Okręgowego wskazane powyżej okoliczności faktyczne i oceny prawne uzasadniają uznanie, że oskarżony R. J. (1) jest winny popełnienia czynów przypisanych mu wyrokiem z dnia 12 lutego 2018 roku.

Wymierzając oskarżonemu R. J. (1) za poszczególne czyny kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynów oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd uwzględnił w szczególności motywację i sposób zachowania się oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Oceniając stopień winy Sąd analizował okoliczności, mające wpływ na zakres swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem:

- 1) możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, warunkowaną poziomem rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego sprawcy, stanem wiedzy, doświadczenia, zdolnościami odbioru bodźców i informacji oraz ich analizy;
- 2) możliwość podjęcia decyzji odnośnie zgodnego z prawem zachowania, co warunkowane jest normalną sytuacją motywacyjną, zdolnością przeciwstawiania się szczególnym naciskom motywacyjnym, umiejętnością dokonywania wyboru spośród wielu możliwych sposobów zachowań, odpornością na nacisk bodźców zewnętrznych (sytuacyjnych), poziomem przyswojenia reguł moralnych;
- 3) możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności Sąd uznał, że stopień winy oskarżonego R. J. (1) był znaczny - oskarżony miał niczym niezakłóconą zdolność do rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia swego czynu co skutkuje przyjęciem, że wiedział, iż podjęte przez niego działania naruszają zarówno normy prawne, jak i społeczne. Ocena ta wynika również z faktu, że jako prawnik, wykonujący w okresie objętym zarzutami aktu oskarżenia zawód zaufania publicznego radcy prawnego, miał pełną świadomość karygodności swych czynów i mimo to zaplanował je i konsekwentnie realizował. W pełni świadomie – nie cierpi bowiem na żadne zaburzenia uniemożliwiające swobodne podejmowanie decyzji – zdecydował się na popełnianie przestępstw. Mając te okoliczności na uwadze Sąd uznał, że zarówno dobór środków, działanie w ramach prowadzenia usług prawnych jako radca prawny, wykorzystanie własnej wiedzy prawniczej, jak i celu, jaki miał zostać osiągnięty w wyniku przestępstwa w postaci korzyści majątkowej, były w pełni świadome i stanowiły przejaw znacznego braku poszanowania przez oskarżonego powszechnie obowiązujących i respektowanych norm społecznych i prawnych, co musi mieć wpływ na ocenę stopnia winy, jako znacznego.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych R. J. (1) Sąd miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, postać zamiaru i motywację oskarżonego, uznając że stopień społecznej szkodliwości jest wysoki, przy czym jego wysokość w odniesieniu do poszczególnych czynów różnicuje wysokość szkody oraz podejmowane przez oskarżonego starania o jej naprawienie lub ich brak. Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów przy wykorzystaniu zaufania, jakim cieszy się zawód radcy prawnego.

Wymierzając R. J. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze także warunki i właściwości osobiste oskarżonego, w szczególności jego aktualną karalność za przestępstwa umyślne, uznając że popełnianie przestępstw umyślnych, wskazuje na wysoki stopień jego demoralizacji.

Wymierzając kary pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Orzekając kary Sąd baczył, aby w należyтым stopniu zrealizowane zostały cele zapobiegawcze, poprzez jednoznaczne uświadomienie oskarżonemu faktu naruszenia obowiązujących norm prawnych i społecznych oraz umożliwienie procesu resocjalizacji w warunkach izolacji więziennej. W ocenie Sądu dolegliwość, jaka łączy się z wymiarem i wykonaniem kary, będzie stanowić na przyszłość bodziec zniechęcający do popełnienia czynów naruszających prawo i uzasadniający przekonanie, iż popełnienie przestępstwa się nie opłaca. Sąd miał na uwadze także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zarówno poprzez odstraszanie potencjalnych sprawców, którym wymiar kary winien uświadomić nieopłacalność podobnych zachowań, jak też poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, uświadamiając, że w ramach obowiązującego porządku prawnego sprawca przestępstwa zostanie wykryty i pociągnięty do odpowiedzialności karnej, niezależnie od tego jaki jest jego status społeczny i jaki zawód wykonuje.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności oraz ustawowe granice kary za przypisane oskarżonemu czyny, Sąd wymierzył R. J. (1):

- za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności
- za czyn przypisany mu w punkcie II wyroku karę 10 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn przypisany mu w punkcie III wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności
- za czyn przypisany mu w punkcie IV wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności
- za czyn przypisany mu w punkcie V wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności
- za czyn przypisany mu w punkcie VI wyroku karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu R. J. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak - wymiar kary łącznej zależy m.in. od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, że nie zachodzi na tyle ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy, aby uzasadniał on połączenie orzeczonych wobec oskarżonego kar na zasadzie absorpcji, ale Sąd uznał także, że brak jest nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej uzasadniającej wymierzenie oskarżonemu kary łącznej na zasadzie kumulacji. Sąd uznał, że priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być w niniejszej sprawie zasada asperacji, albowiem kara łączna - orzekana na zasadzie absorpcji oraz kumulacji – winna być wyjątkiem (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 maja 2013 roku sygn. akt II AKa 145/13).

Wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej ma charakter prewencji szczególnej, która ma spełnić cele wychowawcze w stosunku do oskarżonego, a także cele prewencji ogólnej, a więc chronić społeczeństwo przed jego działaniami. W ocenie Sądu, orzeczony wobec R. J. (1) okres 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie wystarczającym okresem czasu, aby oskarżony mógł odczuć dolegliwość kary za swoje czyny, których znaczna szkodliwość została wyżej wykazana, równocześnie jednak nie przekreśli możliwości prowadzenia przez oskarżonego normalnego, po przejściu resocjalizacji w zakładzie karnym, życia. Wskazany wymiar kary będzie miał również, w ocenie Sądu, znaczenie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, bowiem ukazuje na gruncie obowiązujących przepisów prawa karnego materialnego nieopłacalność tego typu bezprawnych działań.

Sąd nie uwzględnił wniosku pokrzywdzonego Z. K. (1) o naprawienie szkody, albowiem uznał wobec treści oświadczenia M. i Z. K. (1) z dnia 14 sierpnia 2014 roku, że szkoda została naprawiona i w dacie orzekania nie istniała (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2017 roku sygn. akt II KK 171/15).

Sąd wobec treści art. 415 § 1 kpk nie uwzględnił wniosku oskarżyciela publicznego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec M. F. (1), albowiem wobec ujawnionych w trakcie postępowania informacji o toczącym się w tym zakresie postępowaniu egzekucyjnym (k.701) uznać należy, że to roszczenie jest przedmiotem innego postępowania.

Sąd orzekł w zakresie obowiązku naprawienia szkody z tytułu czynu przypisanego R. J. (1) w pkt VI wyroku, na podstawie art. 46 § 1 kk zasądzając na rzecz M. W. (1) kwotę (...) tytułem naprawienia szkody.

Sąd orzekł wobec oskarżonego, który popełnił przypisane mu czyny wykonując zawód radcy prawnego, środek karny w postaci zakazu wykonywania przez R. J. (1) zawodu radcy prawnego przez okres 8 lat, albowiem oskarżony w sposób rażący, ze szczególnym natężeniem zlej woli nadużył przy popełnieniu przypisanych mu przestępstw wykonywanego zawodu, wykorzystując zaufanie jakim go obdarzali jako radcę prawnego jego klienci. Orzekając w tym zakresie Sąd błędnie nie wskazał w wyroku, że środek karny został orzeczony w związku z przypisaniem oskarżonemu każdego z czynów i powinien zostać wymierzony jako jednostkowy środek karny za czyny przypisane R. J. (1) w pkt I-VI wyroku, każdorazowo w wymiarze po 3 lata zakazu, nieprawidłowo poprzestając jedynie na orzeczeniu w punkcie IX wyroku tego środka karnego w wymiarze 8 lat, tj. takim jaki powinien zostać orzeczony jako wysokość łączna środka karnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak na wstępie.